

універсум

Талант — це праця, знання — це сила

www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 5 (193) травень 2024 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

Ректор Житомирського державного університету імені Івана Франка Галина Киричук та проректор з навчально-методичної та виховної роботи Володимир Чумак 2 травня були з робочим візитом у Міністерстві

освіти і науки України.

На нараді заступник міністра Михайло Винницький та керівники ЗВО обговорили питання нововведень і змін, що стосуються вступників та університетів у 2024 році. Мова

йшла про умови вступу, конкурсні бали, перелік галузей знань і спеціальностей.

Також важливою темою для обговорення з ректорами став формульний підхід у розподілі бюджетних коштів серед ЗВО, який відновили із 1 січня 2024 року.

Учасники наради приділили час та увагу розгляду законодавчих ініціатив, що стосуються індивідуальних освітніх траєкторій, які дозволяють студентам самостійно визначати темп навчання, формувати навчальний план. Законопроект також передбачає впровадження міждисциплінарних бакалаврських програм, можливість змінювати заклад освіти і разі необхідності.

Розглянули положення про порядок відрахування, переривання навчання, поновлення і переведення осіб, які навчаються у ЗВО, та надання їм академічної відпустки.

Прес-служба університету

Щиро вітаємо колег!

Цінністю університету є люди! Щиро радіємо і пишаємося успіхам та досягненням наших працівників.

Олександр Вознюк, професор кафедри англійської мови з методиками викладання у дошкільній та початковій освіті отримав атестат професора.

Атестатами доцента поповнили свої професійні скарбнички:

Богдан Матвійчук, доцент кафедри ботаніки, біоресурсів та збереження біорізноманіття;

Ярослава Оксентюк, доцентка кафедри медико-біологічних дисциплін.

Працівники університету, які в травні відзначали свої ювілейні дати, нагороджені похвальними грамотами:

Валентина Щербініна, сторож навчального корпусу №1;

Світлана Павлова, доцентка кафедри економіки, менеджменту, маркетингу та готельно-ресторанної справи;

Наталія Ткачук, комендант спортивного комплексу.

Щиро вітаємо колег! Будьте щасливими!

Відділ кадрів, прес-служба університету

Українсько-фінська співпраця триває

До ЖДУ імені Івана Франка 22 травня завітав Мікко Лумме, засновник та виконавчий директор Finnoschool Ltd, в минулому вчитель історії, директор навчального закладу, тренер та наставник в Університеті Оулу (Фінляндія). Мав досвід викладання та підтримки розвитку освіти в різних країнах Європи, Азії та Середнього Сходу. До нас завітав з лекцією Introduction to Finish education system для викладачів та студентів ННІ педагогіки спеціальності «Дошкільна освіта».

Мікко Лумме є щирим прихильником України, вболіває за її долю. Свою лекцію розпочав із вшанування пам'яті воїнів, які полягли за цілісність і незалежність України.

У своїй розповіді лектор зупинився на фінській освіті, яка вважається однією з найкращих, на її етапах та принципах, що лягли в її основу, а це – чесність, довіра, зв'язок з природою, індивідуальний підхід та ін. Пан Мікко підкреслив також і сильні сторони в дошкільній освіті України, із закладами якої мав змогу познайомитися під час попереднього візиту до України. Вважає щиро, що наш досвід є цікавим і вартим вивчення.

Фінська та українська історії мають схожі моменти, зокрема спільного ворога. Фінляндія зуміла перемогти і піднятися у своєму розвитку. Так і в Україні попереду багато роботи з відновлення, і на освіту припадає одна з ключових ролей, тому якісна підготовка кадрів та вбудовування правильних основ є гарантією успішного майбутнього.

Після лекції Мікко Лумме продовжив розмову з ректором університету Галиною Киричук, проректором з наукової та міжнародної роботи Тетяною Боцяном, директором ННІ педагогіки Валентиною Танською, завідувачем кафедри теорії та методик дошкільної й інклюзивної освіти Іваном Коновальчуком. Об'єктом обговорення стала інформація щодо подальшої співпраці та підвищення якості освіти, зокрема дошкільної.

Логічним завершенням зустрічі стало підписання меморандуму про співпрацю між ЖДУ імені Івана Франка та Finnoschool Ltd, яким передбачено налагодження напрямих співпраці, направлених на поліпшення якості та доступності освіти, обмін передовими напрацюваннями, технологіями, новітніми проектами в освітній сфері.

Прес-служба університету

Член-кореспондент працює у ЖДУ

Викладач університету, доктор філологічних наук, професор кафедри української мови та методики її навчання Віктор Мойсієнко став членом-кореспондентом НАН України по відділенню літератури, мови та мистецтвознавства. Ось що він розповів про своє сучасне життя.

- Пане Вікторе, Ви отримали чимало відзнак за свою наукову і військову діяльність. Яке досягнення є найціннішим для Вас?

- Напевно, всі важливі по-своєму, але однією з найцінніших для мене є відзнака «Науковець року Житомирського державного університету імені Івана Франка». Це університетська нагорода, яку я отримував тричі, і вона на основі рейтингу показувала ту роботу, яку я виконував. Щодо звання члена-кореспондента, то це відзнака особлива. Будь-який науковець, який серйозно працює над науковими проблемами, кривитиме душу, якщо скаже, що йому вона не цікава. Це підсумок багаторічної праці, яку належно оцінили. Звісно, таку відзнаку не отримують у 30 років — для цього потрібно зробити вагомий внесок у науку, який буде визнаний більшістю. Я був дуже приємно здивований, коли мені запропонували брати участь у конкурсі на це звання.

- Чи працювали над науковими проблемами під час війни?

- Під час такої тяжкої війни наш маленький науковий колектив досяг невеликої, але важливої перемоги – ми не припинили працювати над пам'ятками і в 2023 році видали «Галицько-Волинське Євангеліє XII ст.». Це свідчить про те, що ми боремося, що ми живемо, і не опускаємо руки. Звичайно, моя наукова активність знизилася, оскільки є прями військові обов'язки. Але поряд з автоматом завжди лежить на підхопі ручка. Важливість цього, як, зрештою, й інших, дослідження полягає в тому, що довгі століття Москва називала цей рукопис своєю спадщиною. Без сумніву, у майбутньому хтось буде цікавитись тим, що наші предки читали раніше, тому важливо показати українські особливості в цих текстах.

- Розкажіть про свої виступи під час війни перед цивільним населенням та військовими? Що їх цікавить у часи війни?

- Були бесіди перед військовими, адже не в кожному взводі є викладач-науковець. Було приємно поспілкуватися з бійцями та розповісти щось нове. Це дуже активна аудиторія, хоча не всі з них є філологами чи були студентами. У кожного є своя історія за плечима, але багатьом цікаве мовне минуле, коли ми утвердилися як русини-українці. Виникає логічне питання: за що ми воюємо? За сім'ю, за свою хату, за вулицю, за місто, за Україну — все це разом і є нашою Батьківщиною. Це ті невидимі нитки, які поєднують минуле, сучасне та прогноують майбутнє.

Ми не з'явилися тут нізвідки, ми були тут увесь час. Наші предки своєю мовою творили свою культуру, звичаї та обряди. Тут поховані наші прадіди, і нам нікуди відступати. Це ж не московське перекотиполе.

- Чи впилила служба у Збройних силах на Ваше бачення майбутнього української науки і освіти?

- Я маю свою відповідь на це питання. Під час війни є певні категорії людей, які мають відтермінування, броню від мобілізації. І то закономірно, адже необхідно, щоб працювали певні галузі економіки для підтримки ЗСУ. Але, на жаль, до недоторканих «броньованих» потрапляють, м'яко кажучи, дивні професії та категорії громадян. Ми воюємо з одвічним ворогом, і захисту, броні не повинно бути ні в кого. Якщо ти не в ЗСУ, то щодня став собі запитання: що зробив за минулий день для нашої Перемоги? Ця війна для нас екзистенційна, і не буде перемир'я чи миру, після якого ми спокійно почнемо жити, доки існуватиме росія. Росіяні – це народ, який побудований на брехні, брехню розвивав і пропагує її на весь світ. Вони хотіли повністю її утвердити, але на їхньому шляху стала Україна. Якщо ми хочемо, щоб наші діти не воювали, потрібно приймати рішення для себе. Бо ворога потрібно загнати в його московський глухий кут. Якщо його не зупинити, він зайде у кожен український будинок. А що робить москвин в чужій хаті, маємо сотні прикладів з нашої історії. Тому наразі думаємо про захист Батьківщини, а вже потім – про розвиток освіти й науки. Ось така перспектива.

- Чи плануєте Ви повернутися до наукової діяльності по завершенню війни? Якщо так, які професійні плани на найближче майбутнє?

- Я живу цим, часто думаю про післявоєнне майбутнє. Передовсім, маю бажання повернутися до рідного ЖДУ. У моїй трудовій книжці єдиний запис про місце роботи – Житомирський державний університет імені Івана Франка. Це моя альма-матер, тут пройшло 40 років мого життя. Володимир Путін умовно (а загалом кожен москвин) дуже не хоче, щоб українські науковці продовжували говорити правду про історію Русі-України і Московії. Особливо ті, хто досліджує історію. Адже ці студії – як кістка в горлі для Кремля.

На поточний момент мої професійні плани пов'язані з підрозділами моєї бригади. А наукові плани, дай Бог, реалізуються, коли буде якась пауза. Дуже сподіваємося, що

абсолютне зло не може перемогти добро. Тому, коли все це скінчиться, я дуже хочу працювати далі. Є низка планів, які я називаю «проекти життя». Це дослідження давньої української писемності. Дослідження українського мовного минулого призвело до вражальних висновків: усе українське російські науковці просто назвали російським і привласнили. Наше велике завдання – переконати науковий світ, що це брехня. Світ знає, що Русь – це Росія. Нам потрібно поступово, слово за словом, сторінка за сторінкою публікувати правдиві, базовані на сотнях, тисячах прикладів, докази мовної присутності русинів-українців в текстах ще від XI століття. Це велике завдання, і, на жаль, є небагато фахівців, які готові цим займатися.

- Що Ви порадите молодим науковцям і викладачам, які прагнуть досягти успіху у своїй галузі?

- Робити свою справу як належне і визначитися з пріоритетами. Я не кажу, що лише одна історія мови є важливою. Кожна наука потрібна і має свій сенс. Просто на цей момент саме медієвістика є доленною для збереження нації. Однією з причин повномасштабного вторгнення стало те, що в Україні з'явилась когорта вчених, які на всіх міжнародних форумах розвінчували московську брехню. Але коли мої колеги виступають у Парижі, Будапешті, Кракові та інших містах, розвінчують міфи і вчені всього світу приймають їхні аргументи, тобто відбувається пероосміслення і прозріння, то в Кремлі настає божевілля: «Хто дозволить?».

Однак це буде потім, а наразі – вірте в ЗСУ!

І пам'ятайте при цьому, що український воїн, який добровольцем пішов на війну 24 лютого 2022, не може воювати вічно. Це не лише його війна, це війна кожного з нас.

Марія Мельничук

Житомирщина підтримує Захисників!

Житомирщина знову єднається навколо патріотичної мети - допомогти українським воїнам, які захищають наш рідний край від російського агресора. Масштабний благодійний ярмарок «Сила Нескорених», організований за підтримки місцевої влади та волонтерських організацій, відбудеться у Житомирі 28 червня.

Завітати на свято патріотизму та солідарності запрошуються усі небайдужі містяни та гості області. Чекатимуть різноманітні локації з майстер-класами, ярмарковими розвагами, дитячими анімаціями. Кульмінацією заходу стане благодійний аукціон з продажу робіт місцевих митців та прикрас ручної роботи.

Зібрані кошти підуть на потреби житомирських бійців в зоні бойових дій - військово спорядження, засоби захисту, медикаменти.

Долучайтесь до великої справи допомоги Героям!

Житомирщина - потужний тил Нескорених Захисників України!

Тетяна Голішевська

День Героїв

23 травня в Україні відзначають День Героїв — борців за свободу країни, починаючи від лицарів часів Київської Русі і до учасників Революції Гідності, бійців АТО/ООС на Донбасі, воїнів українсько-російської війни. Подія була започаткована у 1941 році Організацією українських націоналістів.

Надзвичайно приємно, що у такий знаковий день прийшла звістка про нагородження відзнакою Міністра оборони України «Залізний хрест» **Леоніда Закалюжного**, доцента кафедри германської філології та зарубіжної літератури, воїна ЗСУ з перших днів повномасштабного вторгнення, за успішне виконання бойових завдань під Авдіївкою.

«Залізний хрест» - нагорода для військовослужбовців Збройних Сил України за успішне виконання бойових завдань, проявлені мужність і героїзм під час ведення бойових дій проти ворога України.

Попри можливість продовжувати педагогічну та наукову діяльність, франківці обрали захист України:

Олег Богуславський – професор кафедри журналістики, реклами та PR

Олександр Борейко – доцент кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління;

Олексій Булгаков – завідувач кафедри фізичного виховання та спортивного вдосконалення;

Вікторія Заблоцька – старший інспектор з військового обліку та бронювання;

Леонід Закалюжний – доцент кафедри германської філології та зарубіжної літератури;

Юрій Кравченко – сторож гуртожитку №4;

Олександр Лаврик – професор кафедри екології та географії;

Віктор Мойсієнко – професор кафедри української мови та методики її навчання;

Юрій Полищук – завідувач навчальною лабораторією кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій (пішов на строкову службу незадовго до початку війни);

Олександр Рymar – водій.

Пишаємося нашими ГЕРОЯМИ! Здоров'я вам, витримки, сил та терпіння. Цінуємо ваш внесок у Перемогу. Чекаємо з нетерпінням університеті.

Дякуємо за можливість жити та працювати!

Відділ кадрів,
прес-служба університету

Міжнародна академічна мобільність студентів-дизайнерів

Студентки ННІ педагогіки освітньої програми «Графічний дизайн» Аліна Гузенкова та Вікторія Грабовська є активними учасниками міжнародного наукового стажування Uniwersytetu Jana Długosza w Częstochowie. Міжнародна академічна мобільність здійснюється на основі двосторонньої угоди про семестровий академічний обмін, укладеної між Університетом імені Яна Дługосза в Ченстохові та Житомирським державним університетом імені Івана Франка та відповідної індивідуальної програми стажування здобувачів вищої освіти.

Освітній процес в Університеті імені Яна Дługосза в Ченстохові для учасників семестрового обміну протягом трьох місяців є безкоштовним.

Прес-служба університету

Редакція зв'язалась із студентками онлайн, бо вони перебувають на навчанні у Ченстохові, та поставила такі запитання щодо навчання та проживання за кордоном:

1. Які Ваші враження від перебування у Ченстохові, від університету, від викладачів, від навчання?
2. Які були очікування? Чому Ви хотіли навчитися, перебуваючи там?
3. Яке ставлення польських студентів до Вас?
4. У яких умовах Ви проживаєте? Що було для Вас незвичним?
5. Якщо порівнювати навчання в Україні та в Польщі, яку Ви помітили різницю?

Першою відповіла Вікторія Грабовська. Ось що вона розповіла:

1. Загалом враження від Ченстохова чудові. Я не люблю великі міста, тому тут почуваюсь комфортно. Сам університет має декілька корпусів, я була тільки в головному, тому і говоритиму про враження щодо нього. Корпус сучасний, затишний. У ньому досить легко орієнтуватись. Викладачі привітні.
2. Очікувань щодо навчання не було. Я їхала з метою отримання нового досвіду життя за кордоном.

3. Польським студентам було байдуже на нас. Немає ні булінгу, ні сильної зацікавленості. У них кожен семестр стажисти, тому вони вже звикли до нових людей чи то будуть українці, чи якісь інші іноземці. Якщо зі студентами почати розмову, то вони легко йдуть на контакт.
4. Умови проживання прекрасні.

5. Навчання не напружує, ніхто нікуди не поспішає. Великих відмінностей я не помітила. Можливо, лише те, що тут на живописі дається більше волі для творчості. Немає сильних обмежень щодо створення картин. Було дещо неочікувано працювати на великих форматах. Спочатку було складно пристосуватися, але, загалом, навчанням задоволена.

Згодом до камери монітору підійшла Аліна Гузенкова. Вона доповнила розповідь своєї колежанки:

1. Враження від перебування чудові, місто дуже гарне та затишне. Викладачі всі різні і мають несхожий підхід до роботи. Вони дають багато свободи в тому, що ти робиш.
2. Очікувалося більше допомоги від викладачів і менший об'єм роботи як для стажистів. Навчатися тут хотілося задля практики в малюванні, щоб підвищити власні навички.

3. Польські студенти ставляться, здебільше, нейтрально. Вони всі зайняті своєю роботою.
4. Умови життя в гуртожитку гарні, особливо ванна кімната, яка є в кожному блоці. Також тут є багато кімнат для відпочинку, хобі та спорту.

5. Різниця полягає в тому, що навчання проходить іншою мовою. Ми робимо багато творчих завдань. Викладачі дуже активні, веселі та підтримують будь-яку тему зі студентами.

Марія Мельничук

Стратегія ЄС щодо управління людськими ресурсами для дослідників (HRS4R)

В кінці травня у нашому університеті проходив другий день дводенного семінару «Стратегія ЄС щодо управління людськими ресурсами для дослідників (HRS4R)». У заході брали участь заклади освіти з різних куточків України, які націлені на зміни та впровадження стратегії ЄС в управління людськими ресурсами для дослідників, зокрема Державний університет «Житомирська політехніка», Житомирський державний університет імені Івана Франка, Національний авіаційний університет, НТУ «Дніпровська політехніка», Маріупольський державний університет та Сумський державний університет. Всі університети презентували себе та власні стратегії управління людськими ресурсами.

На семінарі була представлена стратегія, яку запропонував голова дослідницького комітету Німецької асоціації ректорів, експерт Єврокомісії з питань досліджень та інновацій і член спеціальної групи Європейської асоціації університетів з питань України Герхард Дуда в своїй доповіді Charter and Code (C&C and the Human

Resources Strategy for Researchers (HRSfR) – the Experience of Its Implementation, а продовжив доповіддю про тренди в Європейському дослідницькому просторі Recent Issues of European Research Policies – Where is the Trend Going and How Does EU Research Policy Function.

Продовження обговорення Стратегії HRS4R в Житомирському регіоні відбулося в ЖДУ імені Івана Франка. Сьогодні наш університет зустрів команду Державного університету «Житомирська політехніка», Герхарда Дуду та представників влади в особі в.о. голови Житомирської обласної ради Олега Дзюбенка.

Вихід ЖДУ імені Івана Франка на міжнародний рівень відображається, перш за все, у процесі управління персоналом. Про це йшла мова під час другого дня семінару, що проходив в стінах нашого університету в рамках обговорення Стратегії ЄС щодо управління людськими ресурсами для дослідників (HRS4R). Представляв її Герхард Дуда.

HRS4R зосереджується на покращенні працевлаштування та

розвитку кар'єри дослідників, а також на тому, щоб зробити заклади вищої освіти більш привабливими для дослідників, які шукають нових роботодавців чи місця реалізації дослідницьких проєктів.

Ректор університету Галина Киричук представила університетську HRS-стратегію, вказавши на можливості

імплементатії передового європейського досвіду в університеті.

Друга частина зустрічі була присвячена ознайомленню з інноваційними педагогічними розробками, матеріальною базою, науковими лабораторіями та центрами (сенсорна кімната, інклюзивна лабораторія, хімічні, біологічні, анатомічні лабораторії, синхронний переклад, Брехт-центр та ін.).

Захоплення викликали музеї університету як наукові джерела і цінні історичні надбання.

Цінністю будь-якого періоду є люди, а людський потенціал – рушієм

до змін. Університет в усі часи був ґрунтовною базою для досліджень та наукових пошуків, а вміле керування персоналом – запорукою його розвитку. Запропонована до обговорення HRS-стратегія – це новий рівень університетського менеджменту та реалізації кар'єри науково-педагогічного працівника в європейському просторі.

Дякуємо за візит Євдокимову Віктору, Оксані Олійник, Герхарду Дуді та Олесь Дзюбенку. Такі зустрічі сприяють розширенню та зміцненню зв'язків між закладами вищої освіти на національному та міжнародному рівні.

Житомирський державний університет імені Івана Франка завжди відкритий до співпраці!

Прес-служба університету

Відеозвіт за посиланням:
<https://www.facebook.com/reel/1175941210504255>

**ПРЕЗЕНТАЦІЯ МОНОГРАФІЇ
ОЛЬГИ КИЧКИРУК**

Доцент кафедри хімії Ольга Кичкирук презентувала на засіданні кафедри результати багаторічної наукової роботи – монографію на тему «Полімер-неорганічні наноконкомпозити на основі кремнеземів і природних мінералів України для очищення стічних вод від іонів токсичних металів». Робота видана у співавторстві із колегами Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Монографія складається із шести розділів, кожен із яких присвячений окремому типу синтезованих авторами композитів. Узагальнюються результати досліджень у галузі синтезу і сорбційних властивостей щодо іонів токсичних металів полімер-мінеральних композитних матеріалів на основі кремнеземів і природних алюмосилікатів України. Робота буде корисна для науковців, аспірантів, студентів хімічних спеціальностей закладів вищої освіти.

ЗАСІДАННЯ СПІЛКИ РЕКТОРІВ

Ректор університету Галина Киричук 24 травня взяла участь у засіданні Співки ректорів закладів вищої освіти України, яке відбулося у м. Канів в Шевченківському національному заповіднику «Тарасова гора», в одному з сакральних місць для кожного українця. Символи, патріотизм, формування системи цінностей, національно-патріотичне виховання, волонтерську діяльність – основні тези обговорення на виїзному засіданні.

**УТИЛІЗАЦІЯ РОСІЙСЬКОМОВНОЇ
ЛІТЕРАТУРИ**

Викладачі та студенти соціально-психологічного факультету долучились до ініціативи професорів кафедри соціальної та практичної психології Віталія Климчука та Вікторії Горбунової з утилізації російськомовної літератури. Було зібрано 390 кг. Отримані кошти були спрямовані на підтримку ЗСУ.

**ВИКЛАДАЧІ ЖДУ
У МЕЙНУТСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ
(РЕСПУБЛІКА ІРЛАНДІЯ)**

Візит представників ЖДУ імені Івана Франка (Вікторія Жуковська, Тетяна Григор'єва та Тетяна Пушкар) до Мейнутацького національного університету в рамках реалізації проєкту програми Erasmus+ «Модернізація університетських освітніх програм з іноземних мов шляхом інтеграції інформаційних технологій» розпочався 27 травня.

Перший день перебування був насичений: зустрічі з колегами з університетів-партнерів проєкту, обговорення програми візиту, знайомства з кампусом Мейнутацького університету та тепла атмосфера інтеграційної зустрічі.

**ЯК ЗАФІКСУВАТИ ШКОДУ,
ЗАВДАНУ ДОВКІЛЛЮ
ВОЄННИМИ ДІЯМИ**

Відповідь на це питання шукали експерти ГО «Екологія - Право - Людина (ЕПЛ)», запрошені доповідачі та учасники семінару, що проходив 8-10 травня в с. Східниця на Закарпатті.

У роботі семінару взяв активну участь як експерт завідувач кафедри екології та географії нашого університету, доктор біологічних наук, професор Олександр Гарбар, гарант освітньої програми «Екологія та екологічна освіта» другого (магістерського) рівня, що реалізується в ЖДУ імені Івана Франка. Професор зупинився на використанні сучасних ГС-технологій у здійсненні фіксації шкоди, завданої довкіллю внаслідок війни та збереження цих даних.

Одним із викликів сьогодення є вжиття всіх можливих заходів для притягнення російської федерації до відповідальності за знищення унікальної природи України. Першим і ключовим кроком в цьому питанні є правильне документування (фіксація) шкоди, завданої довкіллю внаслідок військових дій. Учасники семінару розробляли шляхи для успішного діалогу між органами державної влади, представниками органів місцевого самоврядування, об'єктами ПЗФ та громадянським суспільством; обговорювали питання обчислення розміру відшкодування шкоди, заподіяної природним комплексам територій та об'єктів природно-заповідного фонду внаслідок знищення або пошкодження від пожеж; знайомилися з практикою національних та міжнародних судів в частині відшкодування шкоди, завданої довкіллю.

Багатостраждальні Сумщина, Миколаївщина, Херсонщина, біосферний заповідник Асканія-Нова, національний природний парк «Кам'янська Січ» на власних прикладах ділилися досвідом здійснення пілотної оцінки наслідків війни для довкілля у постраждалих територіальних громадах.

Семінар став платформою для обговорення нагального питання «Як зафіксувати екологічні наслідки воєнних дій?». Сподіваємось, що проведена робота в межах цього семінару зробила Україну на крок ближче до розробки стратегії для зменшення негативного впливу воєнних дій на навколишнє середовище.

ДЕНЬ НАУКИ

Цього року пленарне засідання традиційної конференції викладачів та молодих науковців з нагоди Дня науки в ЖДУ імені Івана Франка співпало з Днем вишиванки, тому було не лише цікаво, дякуючи Олександрю Гарбару, Галіні Стародубець, Олені Мірошниченко, Людмилі Котловій, Крістіні Дідух, Сніжані Писаренко та Сергію Слободенюку, але і

урочисто-вишиванково.

Приємно, що цього року в пленарному засіданні брали участь представники чотирьох наукових напрямів: природничо-математичного, інженерно-технологічного, суспільного та гуманітарно-мистецького, і це не лише відомі доктори наук, професори, але і здобувачі освіти.

**ПРИЗОВЕ МІСЦЕ НА КОНКУРСІ
СТУДЕНТСЬКИХ НАУКОВИХ РОБІТ**

Студенти факультету фізичного виховання і спорту ЖДУ імені Івана Франка відомі не лише перемогами на спортивній арені, але й науковими здобутками.

Здобувачка II магістерського рівня вищої освіти Олександра Ледньова 28 травня зайняла призове місце на фінальному етапі V Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт «Здорова дитина – здорова нація» зі спеціальності «Середня освіта (Фізична культура)», отримавши диплом III ступеня.

Результати досліджень, представлені у науковій роботі «Вплив сучасних організаційно-педагогічних підходів на формування ключових компетентностей в учнів середніх класів на уроках фізичної культури», отримали високу оцінку та визнання членами журі.

Вітаємо Олександру та її наукового керівника в.о. завідувача кафедри фізичного виховання та спортивного вдосконалення Івана Мичку.

**ЧЕМПІОНКА ЄВРОПИ
З БОРТЬБИ САМБО**

Кумечко Віолетта стала чемпіонкою Європи з боротьби самбо!

Чемпіонат Європи з боротьби самбо серед юнаків та дівчат старшого віку відбувся з 9 по 12 травня у Республіці Сербії, у місті Нови-Сад. Студентка факультету фізичного виховання і спорту здобула I місце у категорії 59 кілограмів і стала чемпіонкою Європи.

**ЧЕМПІОНКИ ЄВРОПИ
З КОМБАТДЗЮ-ДЗЮЦУ**

Студентки факультету фізичного виховання і спорту Віолетта Кумечко та Олександра Протасевич стали чемпіонками Європи з комбат Дзю-Дзюцу!

Чемпіонат Європи з комбат Дзю-Дзюцу пройшов з 17 по 19 травня в м. Малграт де Мар (Королівство Іспанія). У змаганнях взяли участь більше 470 учасників з 17 країн світу. Спортсмени визначали кращих у трьох розділах: гранд-контакт (боротьба з колін), клоуз-контакт (боротьба в стійці, дозволені удари колінами в корпус, кидки, больові та задушливі прийоми) і фул-контакт (дозволені удари руками, ногами

в стійці і партері, удари колінами, больові, задушливі прийоми).

За результатами особистого заліку змагань серед дорослих:

Розділ Close-contact:

I місце - Кумечко Віолетта,
III місце - Протасевич Олександра.

Розділ Grand Fight:

I місце - Кумечко Віолетта;
I місце - Протасевич Олександра.

Розділ Full-contact:

II місце — Віолетта Кумечко;
II місце — Олександра Протасевич.

**ПЕРЕМОГИ НА УНІВЕРСІАДІ
З ЛЕГКОЇ АТЛЕТИКИ**

XIX літня Універсіада з легкої атлетики проходить з 11 травня у Білій Церкві.

Перший день змагань був плідний на медалі. Наші студенти вибороли срібну медаль зі спортивної ходьби на 10 000 м (Мосійчук Дарина) та бронзову медаль у штовханні ядра (Козачок Дар'я).

У другий день у важкій боротьбі були розіграні медалі з бігу на 5 000м, де Юрій Кузінський виборов бронзову медаль, а Дар'я Козачок у метанні диску виборола золото!

На цій позитивній ноті збірна команда ЖДУ імені Івана Франка завершує змагання та повертається в рідні стіни університету.

Фестиваль «Студентська ліра»

У Житомирському державному університеті імені Івана Франка 13 квітні відбувся легендарний фестиваль «Студентська ліра». Заснований конкурс видатним українським поетом, перекладачем, літературознавцем, громадським діячем, професором Володимиром Шинкаруком. Він був справжнім патріотом України. Вірив у молодь, у її творчий потенціал. Створив цей фестиваль, щоб дати студентам можливість проявити себе. За роки існування «Студентської ліри» на сцені університету виступили сотні талановитих студентів.

Цьогоріч фестиваль проходить в умовах війни. Розпочався він з вдячності нашим захисникам та вшанування пам'яті тих, хто віддав своє життя за можливість сьогодні жити і проводити такі заходи.

У конкурсі взяли участь 32 учасники. Серед них студенти ЖДУ імені Івана Франка, Житомирського медичного інституту, Житомирського технологічного фахового коледжу КНУБА, Житомирської політехніки, Бердичівського фахового коледжу промислової економіки і права. На розгляд поважного журі та глядачів були представлені різноманітні жанри мистецтва: авторська поезія і твори сучасних письменників, вокальні номери, хореографічні постановки.

Вітаємо переможців!

Гран-Прі отримала **Мілана Чмут** (Житомирський медичний інститут).

Номінація «Художнє читання»:

1 місце – Петро Петрук (Бердичівський фаховий коледж промислової економіки і права); **2 місце** – Дар'я Онищук (ЖДУ, історичний ф-т).

Номінація «Авторський твір»:

1 місце – Валерія Дреєва (ЖДУ, ННІ педагогіки); **2 місце** – Юрій Кузінський (ЖДУ, ф-т фізичного виховання і спорту); **3 місце** – Артем Іванов (ЖДУ, фізико-математичний ф-т).

Номінація «Хореографія»:

1 місце – Гурт «Firefly» (ЖДУ, ННІ педагогіки); **2 місце** – Злата Слободенюк та Анастасія Чернецька (ЖДУ, ННІ педагогіки); **3 місце** – хореографічний колектив 7 VENUS (ЖДУ, ННІ педагогіки).

Номінація «Вокально-інструментальний жанр»:

1 місце – Даша Рибчинська (ЖДУ, ННІ іноземної філології); **2 місце** – Гурт «ЖТКотики» (Житомирський технологічний фаховий коледж КНУБА); **3 місце** – Любомир Ткачук та Анастасія Мазко (Житомирський медичний інститут).

Номінація «Інструментальне виконавство»:

1 місце – Марія Орашкевич (ЖДУ, ННІ педагогіки).

Номінація «Вокал»:

1 місце – розділили Анастасія Колесник, Світлана Дерев'янок, Анастасія Голуб (ЖДУ, ННІ педагогіки); **2 місце** – розділили Владислава Колесникова (ЖДУ, ф-т фізичного виховання і спорту) та Ірина Степанчук (ЖДУ, ННІ іноземної філології); **3 місце** – розділили Анастасія Мазко (Житомирський медичний інститут) та Яна Марчевська (ЖДУ, історичний ф-т).

Приз глядацьких симпатій отримав Андрій Мороз (ЖДУ, фізико-математичний ф-т).

Вітаємо усіх учасників та переможців!

Чекаємо в наступному році! Віримо, що він стане переможним!

Прес-служба університету

Фотозвіт за посиланням:

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=944496574349661&set=pcb.944497174349601>

Звичайно, редакція не могла пройти повз таку подію. Ми щорічно висвітлюємо хід конкурсу, беремо інтерв'ю у організаторів, зокрема, у Ірини Шинкарук.

Цього року ми вирішили взяти інтерв'ю у учасників – переможців у різних номінаціях. Ми їм поставили декілька запитань щодо фестивалю, підготовки до нього, їх почуттів та емоцій.

1. Що таке фестиваль «Студентська ліра», про що він?

2. Як з'явилась ідея участі в ньому?

3. Як готувались до фестивалю?

4. Які були ідеї щодо виступу?

5. Яким був Ваш виступ?

6. Чи довго готувались до виступу?
7. Яка була атмосфера на фестивалі?
8. Чи відчувалась конкуренція? В чому це проявлялось?
9. Що ви відчували, коли почули, яке місце зайняли?

Андрій Мороз, студент фізико-математичного факультету, ОП «Професійна освіта (цифрові технології)», володар Призу глядацьких симпатій:

1. На мою думку, цей фестиваль є можливістю для студентів показати свої таланти незалежно від спеціальності, на якій вони навчаються. Шанс проявити себе, свій смак і вподобання.

2. Взагалі, думка з'явилась спонтанно, я просто хотів співати. Про те, що це фестиваль, я дізнався лише після репетиції, але навіть так мені все одно все сподобалось.

3. Найголовнішою проблемою у моїй підготовці, мабуть, було те, що мені важко дивитися на публіку, тому мені довелося одягати окуляри в приміщенні. Пісню я обрав доволі швидко, але мені потрібно було знайти образ. Моя сестра мені допомогла, вона підказала, як буде краще.

4. Ідея була одна – просто заспівати щось в жанрі метал. Я обирав між групами та піснями, і, зрештою, мій вибір пав на Rammstein та пісню «Du Hast».

5. На мою думку, я міг би й краще. На думку моїх знайомих і журі, я підірвав зал.

6. Ні, я готувався лише два дні. Слова я знав, а екстрим-вокалом займався з 13 років. Підготовка для мене не була проблемою.

7. Атмосфера була хвилюючою. Мабуть, я більше думав, щоб на момент виступу увімкнули світло.

8. Особливої конкуренції я не відчував. Мені подобалися номери учасників, особливо Мілани Чмут, тієї дівчини, яка грала на гітарі. Я казав, що вона підірве зал, і вона це зробила.

9. Я відчув хвилювання і радість, ніколи не думав, що мене так високо оцінять. Мабуть, члени журі вперше почули студента, який співає в жанрі метал.

Артем Іванов, студент фізико-математичного факультету, ОП «Комп'ютерні науки», «Бронза» у номінації «Авторський твір»:

1. «Студентська ліра» – фестиваль студентської творчості, де кожен може самовиразитись через поезію, музику чи хореографію.

2. Я побачив афішу фестивалю і вирішив спробувати свої сили.

3. До фестивалю я написав авторську фортепіанну композицію, проте було не так багато часу на підготовку, бо все це було спонтанно.

4. Я відразу зрозумів, що найкраще себе проявлю за фортепіано, тому інших варіантів не розглядав. Плюс, це найбільша моя творча пристрасть.

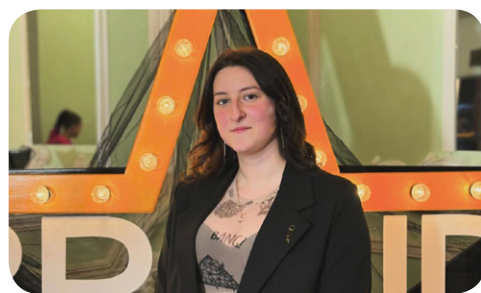
5. Я все ще хвилююсь, граючи на публіку, у мене все ще пітніють пальці, але з кожним публічним виступом я граю все краще.

6. Я міг грати на фортепіано тільки в приміщенні університету обмежену кількість часу. Я готувався до виступу приблизно 3 дні по 2-3 години.

7. Я б назвав атмосферу заходу вільною і невимушеною. Відчувалась легкість під час знаходження на фестивалі.

8. Конкуренція відчувалась за рахунок того, що інші учасники – здебільшого професіонали, а я – «аматор-самоучка». Однак це лише з точки зору техніки виконання, а, загалом, кожен виступ був по-своєму унікальним.

9. Я був вкрай здивований, що зайняв призове місце, проте в глибині серця сумно, що лише третє.

Даша Рибчинська, студентка ННІ іноземної філології, ОП «Філологія (Прикладна лінгвістика (англійська мова))», переможниця у номінації «Вокально-інструментальний жанр»:

1. «Студентська ліра» – фестиваль, де студенти, які мають талант, мають можливість виступити. Він, мабуть, про талановитих франківців, які об'єднуються.

2. Взагалі, я побачила допис на Facebook-сторінці ЖДУ про «Студентську ліру» і чомусь відразу подумала, що хочу взяти в ньому участь. До речі, практично кожен рік це роблю. Також побачила, що мої знайомі і друзі репостять цей допис, і подумала, що це знак і варто йти на фестиваль.

3. Я завчасно обрала собі пісню – «Крила» Джамали. Я знала, що саме буду виконувати, тому пішла на вокал і сказала своїй викладачці, що хочу підготуватись до фестивалю. Саме тому ми тренували виконання.

4. Мені дуже подобається пісня «Спи собі сама» Скрябіна. До того ж вона в мене гарно виходить. Проте через те, що я часто її виконую, то вирішила, що настав час щось змінювати і взяла іншу.

5. Спочатку було дуже страшно, бо за кілька годин до фестивалю зникло світло. Так як я співала і грала на електрогітарі, мені воно було необхідним. Але коли всі акустичні виступи вже відбулись, з'явилось світло. Після цього я видихнула з полегшенням. Для мене виступ все одно був дуже хвилюючим, але все було добре.

6. Не дуже. Пісню, як я сказала, обрала завчасно, але для мене завчасно – це за два дні до самого виступу.

7. Всі метушилися через відсутність світла. Однак можу зазначити, що учасники були дуже дружні, особливо за лаштунками.

8. Так як це конкурс, то так, все таки відчувалась. До того ж, учасники цього року були дуже сильними. Не можу сказати, що конкуренція якось сильно проявлялась, бо всі були дружніми, але відчувалось те, що кожен бореться за своє місце.

9. Я хотіла зайняти якесь місце, хоча б третє, але якесь призове. Була дуже щаслива, коли дізналась своє місце. До того ж, я перед тим зайняла на іншому конкурсі перше місце. Для мене це була подвійна перемога. Призом були – статуетка та диплом.

Дар'я Онищук, студентка історичного факультету, ОП «Право», «срібло» у номінації «Художнє читання»:

1. Для мене фестиваль «Студентська ліра» – те, що допомагає розвивати студентам будь-який їхній талант.

2. Я давно розвиваю свій талант – декламування віршів. Коли почула, що буде цей фестиваль, то, не задумуючись, прийняла рішення взяти участь в ньому.

3. Довгої підготовки до фестивалю не було. Декілька разів повторила вірш і все.

4. Феєричних ідей щодо виступу в мене не було.

5. На жаль, мій виступ не був таким, яким би хотілося. На той момент, коли прийшла моя черга виступати, зникло світло. Через це я декламувала без мікрофону і голос звучав геть по-іншому.

6. До виступу я готувалась приблизно два дні.

7. Атмосфера на заході була доволі комфортною. Учасники підтримували одне одного.

8. Як на мене, то конкуренція була. Вона проявлялась у самих талантах кожного зі студентів.

9. Було неочікувано, бо я ніколи не займала третє місце. Завжди було або перше або друге. Саме тому було дуже багато питань: чому? як це?

Анна Девізірова

Університети матимуть нову причину відраховувати студентів — Міносвіти може ввести новий іспит

Міністерство освіти і науки України вирішило узаконити проведення єдиного державного кваліфікаційного іспиту для бакалаврів, магістрів та аспірантів. Здобувачі вищої освіти повинні будуть складати іспит після виконання половини освітньої програми. Відповідну поправку вже затвердив освітній комітет Верховної Ради.

ПРОВЕДЕННЯ ЄДИНОГО ІСПИТУ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Згідно з наказом Міносвіти, проведення такого іспиту вже було організовано для бакалаврів та магістрів на окремих спеціальностях у вищих навчальних закладах. Водночас

наредапи хочуть закріпити необхідність складання цього іспиту в законі та поширити його й на всіх аспірантів.

У разі неуспішного складання іспиту студенту дається одна спроба, аби перекласати, а при повторній невдачі — його відраховують. Відновити навчання у ЗВО, склавши ще раз цей екзамен, можна буде не раніше,

аніж за шість місяців та лише на контрактній основі.

Але є й виключення щодо цієї вимоги — іноземці, особи без громадянства та військово-вслужбовці мають право не складати іспит.

Відраховування студента чи аспіранта з вищої освіти загрожує йому втратою відстрочки від мобілізації. Відомо, що публічне обговорення

ідеї цього проєкту триватиме до 9 травня.

Євгенія Брюховецька

Передруковано з сайту «Новини LIVE» за посиланням: <https://segodnya.novyny.live/universiteti-matimut-novu-prichinu-vidrakhovuvati-studentiv-minosviti-mozhe-vvesti-noviy-ispit-170743.html>

Лицарський турнір

Лицарський турнір відбувся на історичному факультеті 16 травня за ініціативи викладача кафедри Всесвітньої історії Стародубець Г. М. Участь у турнірі брали 21 та 22 групи БД-СОіст. Усе було як у реальному турнірі – і благородний лицар, і дама серця, і магістри лицарських ордерів, і герольд. Учасники продемонстрували свої високі знання, навички та креатив з історії. Тому перемога дісталася двом командам за визначеними балами та рішеннями журі.

Коментар надали капітани двох команд Софія Тишкевич – капітан команди «Хранителі імені Геродот» та Дмитро Гуков – капітан команди «Житомирські хрестоносці ордену Каменяря»

Як ви готувалися до турніру?

С.Т.: - Ми довго готувалися, писали разом сценарій, кожен придумав свою роль, яку він буде відігравати в нашому ордені.

Д.Г.: - Ми за два тижні влаштували хрестовий похід в секондхенд, купили тканини, фарби. Усі зібралися, пошили і намалювали наші атрибути. Підготували марш, символи та все інше. Мануфактурно розділили обов'язки.

Чи організована була ваша команда?

С.Т.: - Так. Кожен прикладав масу зусиль і був налаштований на перемогу, відчувався командний дух. Кожен в команді показав усю свою силу.

Д.Г.: - Так, дуже організована. Розподіл обов'язків, мануфактурне виробництво, поділили – хто купує, хто

я усієї команді сказав, що ми, можливо, програємо, проте ми приємно проведемо час.

Чи вважаєте ви справедливим рішенням журі?

Д.Г.: - Якщо чесно, на початку навіть здавалося, що трішки підсудують іншій команді у деяких конкурсах. Але періодично ми зазнавали невдач, особливо через мене. Тому я вважаю, що рішення журі було справедливе.

Чи отримуєте ви якусь нагороду?

С.Т.: - Так, бал у журналі

Як ви і ваша команда була налаштована на турнір?

С.Т.: - Дуже войовничо. Ми були впевнені в нашій перемозі, тому що ми робили все по лицарським

фарбує. Відчувався дух єдності в команді.

Як ви сприймаєте нічию?

С.Т.: - Негативно. Загалом у них були кращі костюми, ніж у нас. Але стосовно конкурсу, я вважаю, що ми виграли. Можливо я помиляюся, але рішення журі вважаю справедливим.

Д.Г.: - Нормально. Перед турніром

статутам, тобто в нас лицарі відповідали кодексу честі, була навіть прекрасна дама. Ми намагалися описати атмосферу Середньовіччя.

Д.Г.: - Заряджені, були готові показувати усі свої сили і викладатися максимально задля перемоги.

Вікторія Новотна

Школа лідерів

Візнє засідання школи лідерів учнівського самоврядування Житомирської територіальної громади на тему «Інформаційна грамотність: як розрізнати фейки» відбулося 27 березня у ННІ філології та журналістики. На захід завітали представники департаменту освіти Житомирської міської ради, журналісти та ліцеїсти Наукового ліцею ЖДУ імені Івана Франка.

Наша редакція поспілкувалась з Валентином Арендарчуком – директором департаменту освіти Житомирської міської ради, автором та ініціатором школи лідерів, який розповів про цей проєкт більш детально.

Що таке «школа лідерів»? Хто там може вчитися? Як туди потрапляють? З якого класу?

Школа лідерства у Житомирській міській територіальній громаді – це проєкт, створений департаментом освіти Житомирської міської ради. Основна мета – розвивати лідерські якості в учнів, можливість для них побувати в інших закладах освіти та комунікувати зі своїми ровесниками, які навчаються у нашій громаді. На засідання Школи лідерства запрошуються представники шкільного самоврядування, учні 9-11 класів, що хочуть пізнавати нове.

У цій школі представлені учні з усіх шкіл Житомира чи з деяких?

На засідання шкіл лідерства запрошуються учні комунальних, приватних, наукових ліцеїв Житомирської міської територіальної громади.

Чим займаються учні цієї школи? Що вони вивчають?

Школа лідерства – це щоразу нові зустрічі. Тут учні проходять теоретичні та практичні тренінги на різноманітні теми. Цьогорічні учні школи вже відвідали Вересівський ліцей і дізналися про зміни у навчаннях в сільській школі, яка увійшла до Житомирської громади. Відвідують заклади вищої освіти та дізнаються про життя інститутів, факультетів, кафедр.

Чи відвідують учні школи лідерів культурні заходи? Які саме?

Окрім засідань школи лідерів, представники шкільних самоврядувань мають можливість відвідувати безкоштовні кінопокази, виставки тощо.

Розкажіть коротко про те, як проходить день учня школи лідерів?

Збір учасників. Знайомство із закладом, до якого вони прийшли, практичні заняття, майстер-класи, обмін думками, анкетування з побажаннями.

Заходи, що були в ЖДУ та у Житомирській політехніці, є першими в досвіді школи лідерів? Чи подібне вже влаштовувалося?

Заходи, що відбувалися на базі закладів вищої освіти нашого регіону є цікавим досвідом для наших ліцеїстів. Відвідати університет – це можливість не лише побачити, чим живе заклад, а й можливо визначитися зі своєю майбутньою професією. Відчути, як воно бути студентом.

Чи не прослідковували Ви подальшу долю своїх учнів? Де вони, ким стали, чи знадобились їм отримані знання?

Проєкт школа лідерства – це про успіх! Значна частина випускників стали студентами престижних закладів освіти України. Це учні, які здобули професію і вже працюють.

Елізавета Ударова

Битва «варварів» на історичному

Битва «варварів» сталася 30 квітня на історичному факультеті. Між кельтами, слов'янами та германцями відбулася жорстока... інтелектуальна сутичка. Атакували один одного глибокими знаннями з археології. В ході Bellum barbarum «варвари» 11 групи продемонстрували глибокі знання матеріальної культури давніх народів Європи. І хоча брязкіт зброї замінили клацанням комп'ютерної мишки, в аудиторії відчувалася войовнича атмосфера в боротьбі за першість. Але переможцями стали всі.

Битва відбулась на семінарському занятті з «Археології», а тема заняття була «Європейський барбарікум пізньоримського часу (II-IV ст.)».

Терміном «барбарікум» в археології позначають варварське населення територій навколо Римської імперії. Оскільки археологія – це історична наука, що вивчає матеріальну культуру давніх народів, завданням семінарського заняття було схарактеризувати археологічні культури, створені варварськими народами на території Європи, і, зокрема, на території сучасної України, а саме Зарубинецьку і Київську культури (слов'яни), Пшеворську та Вельбарську (германці), Латенську і Липицьку (кельти), Черняхівську (поліетнічна - готи, кельти, пізні скіфи, сармати, слов'яни). Так як із писемних

кореспондента поговорити з організатором битви, викладачем кафедри всесвітньої історії Мариною Хадановою.

Чи часто організовуються такі битви? Хто придумав такий формат заняття?

Такий формат битви придумала я. В ході вивчення археології ми періодично проводимо не класичні семінари, а різні інші форми командної роботи. Так ми проводили семінар на тему «Археологія скіфських племен», також будемо проводити заключну тему курсу «Археологія Київської Русі». Просто я не завжди викладаю цю інформацію в інтернет. Тому що моя мета як викладача – зацікавити студентів матеріалом теми

та отримати гарні результати її засвоєння.

Чи всі студенти брали участь?

Брали участь всі студенти групи. Вони поділилися на три групи - германців, слов'ян та кельтів.

Чому саме кельти, слов'яни та германці?

Тому що саме археологічному вивченню цих народів присвячена тема семінару.

Якого типу завдання стояли перед командами?

Кожна команда підготувала презентацію свого етносу, підбирала відповідний ілюстративний матеріал. Потрібно було розповісти про згадки в античних джерелах про свій етнос, в першу чергу, про спосіб життя, побут, одяг, традиції та довести

на прикладі археологічних пам'яток ці писемні свідчення. Потрібно було схарактеризувати різні типи археологічних пам'яток кожної археологічної культури, довести важливість місця свого етносу в історичних подіях пізньоримського часу тощо.

Наскільки складними були завдання?

Зважаючи на те, що студенти гарно підготувалися, завдання не були складними.

Чи можна було користуватись під час битви якимись матеріалами?

Під час підготовки можна було користуватись різними науковими джерелами та сайтами, але під час самої битви студенти користувалися презентаціями та власними конспектами.

Чи були якісь призи переможцям?

Так як це був семінар, призами виступали оцінки. Група варварів, яка більш змістовно, впевнено, швидше, агресивніше представила свій етнос, отримала вищі бали за 100-бальною системою, інші – дещо менші. Але у всіх бали були достатньо високі.

Чи не плануєте Ви провести подібне змагання між різними курсами історичного факультету чи з іншим факультетом?

Не впевнена, що це доцільно, оскільки це форма засвоєння матеріалу з конкретної освітньої компоненти, а не виховний захід чи щось таке.

Вікторія Новотна

Євроінтеграція України: виклики та перспективи

В просторах університету імені Івана Франка 24 квітня відбувся круглий стіл на тему: «Євроінтеграція України: виклики та перспективи». На зустрічі були представники організації Житомира та області, представники громадського сектору, які реалізують різні напрямки європейської інтеграційної політики.

Захід відбувся у конференц-залі університету. Організаторкою була професорка Вікторія Венгерська. Пані Вікторія зробила вступну презентацію, розповівши більш детально про засади проєкту:

«Мета програми полягає у трьох основних пунктах:

1) Посилення діалогу між академічним світом та суспільством, включаючи політиків на місцевому та державних рівнях, державних службовців, представників громадянського суспільства, різних рівнів освіти та засобів масової інформації.

2) Генерування знання та уявлення на підтримку формування політики ЄС та посилення ролі ЄС у Європі та у глобалізованому світі.

3) Охоплення широкої громадськості та поширення знання про ЄС у найширших колах суспільства за межами наукової спільноти та спеціалізованої аудиторії, наблизивши ЄС до громадськості.

Ключові завдання проєкту полягають у покращенні бакалаврської та магістерської програми у галузі історії, відповідно до викликів сучасності. Підвищення рівня знань щодо базових засад та принципів функціонування ЄС, процесів європейської інтеграції України; розуміння сутності проблем і політики історичної пам'яті, європейських міграційних процесів; поширення знань про політику ЄС.

Для реалізації окреслених завдань до навчальних програм різних

рівнів включені нові навчальні компоненти:

- для бакалаврського рівня вищої освіти – «Європейські студії»;
- магістерського рівня вищої освіти – «Історична пам'ять та історична політика країн ЄС та України»;
- рівня доктора філософії – «Україна в європейських міграційних процесах».

В університеті імені Івана Франка найбільш зацікавлені та підготовлені студенти бакалаврського та магістерського рівня навчання з метою поглиблення вивчення заявленої тематики працюють над написанням дипломних робіт. Також здійснюється підготовка двох докторських досліджень за темою проєкту.

У 2026 р. планується проведення міжнародної наукової конференції та видання тематичного номеру

наукового журналу «Інтермарум: історія, політика, культура» за її результатами. Організація круглих столів, літньої школи, наукової конференції дозволить підвищити зацікавленість проблематикою, сприятиме застосуванню набутих знань, формуванню вмінь і навичок, втіленню їх у життя на практиці».

Світлана Ярмолицька, начальник соціально-економічного відділу департаменту соціального захисту населення ЖОДА, виступаючи у дискусії, зазначила, що «у вищезазначеній меті йшла мова про поширення знань політики ЄС. У чому ж суть? Базові цінності ЄС – повага до людської гідності, свобода, демократія, рівність, верховенство права, повага до прав людини – є тими

світоглядними принципами, які мають стати невід'ємною частиною нашого життя. Україна має всі перелічені цінності, але необхідно розвиватися далі, адже є куди. Навести до прикладу дискримінацію прав жінок або ж знецінення як давнього, так і сучасного мистецтва. Безумовно, рух є, але він замалий. Відповідальність, повага один до одного, до права та гідності мають стати світоглядним стандартом в Україні».

Під час круглого столу свої починання та здобутки демонстрували представники державної влади, громадських організацій та викладачі університету. Кожен з них відповідав за певну галузь розвитку проєкту та надавав точні дані щодо реалізації поставлених задач.

«Демократичні принципи об'єднують нас з європейцями більше, ніж закони чи міждержавні угоди. Всі ми хочемо жити в комфортній та безпечній країні, вільно подорожувати та навчатися, знати, що в державі діють єдині для всіх закони. Російсько-українська війна є цивілізаційним протистоянням, в якому наша країна та її громадяни чітко окреслили свої світоглядні та ціннісні пріоритети. Наша спільна діяльність в тилу, спрямована на підтримку та закріплення цих цінностей, є важливим внеском у Перемогу. Перемогу України, яка обрала європейський шлях», – підсумувала Вікторія Венгерська.

Ольга Інюшкіна

Студенти ЖДУ на Хмельницькій АЕС

Наприкінці березня студенти-хіміки природничого факультету нашого університету разом з викладачами вперше побували з екскурсією на Хмельницькій АЕС. Ця невеличка інформація на сайті університету та не дуже розлогі пости на FB-сторінках викладачів змусили редакцію з'ясувати деталі.

Редактор звернувся до одного з організаторів поїздки – кандидата хімічних наук, доцента Романа Денисюка. Він пояснив, що екскурсія була організована за сприяння асоціації випускників ЖДУ. Наші випускники, які працюють на станції, посприяли проведенню заходу. Під час екскурсії студентам та викладачам показали особливості роботи в хімічному цеху, що було досить корисним для майбутніх фахівців-хіміків. Студенти безпосередньо побачили специфіку роботи в кожній лабораторії і дізнались про важливість роботи хіміків на станції.

Про деталі самої екскурсії наша кореспондентка звернулася до ще одного викладача природничого факультету, кандидата хімічних наук, доцента Миколи Чайки.

- Яку мету ви, організатори, ставили перед собою під час екскурсії на діючу атомну електростанцію?

- Мета екскурсії на ХАЕС - освітня, а саме – конвертування теоретичних знань студентів в практичне застосування. Студенти-хіміки 3 та 4 курсів на виробничих практиках з хімічного виробництва та сертифікації лабораторій екскурсійним методом ознайомлюються з діяльністю різних підприємств, зокрема, і атомних електростанцій, виконуючи індивідуальні та групові практичні завдання. Крім того, це і розширення кола співробітництва та баз практики кафедри хімії, адже цього року ми вперше на Житомирщині відкрили спеціальність 161 Хімічні технології та інженерія через затребуваність на ринку праці інженерів-технологів.

- На сайті нашого університету зазначалось, що студенти виконували практичні завдання з хімічного виробництва та сертифікації лабораторій. Що саме робили студенти?

- Під час екскурсії на Хмельницьку АЕС студенти дізнавались про особливості професійних обов'язків атомників. Відбулося ознайомлення студентів з особливостями роботи атомної електростанції, дізналися про будову АЕС, паливо для ядерних реакторів, дії оперативного персоналу, який керує роботою енергетичного об'єкту, а основну увагу зосередили на особливостях роботи лабораторій одного з основних підрозділів АЕС – хімічного цеху.

- Чи були якісь складності під час організації екскурсії на діючу АЕС, тим більше, у час війни?

- Звичайно. Екскурсії передувало тривале погодження нашого приїзду з керівництвом ХАЕС, в тому числі й перевірка даних та документів всіх учасників екскурсії, обстеження металодетектором під час входу, були витримані всі безпекові умови військового часу. Зокрема, всі світлини

робив фотограф – співробітник станції лише в лабораторіях та підрозділах, де на це є відповідний дозвіл.

- Що студенти відвідали? З якими процесами ознайомились? Що дізнались про професійні обов'язки атомників?

- Студенти-бакалаври та магістри побували на повномасштабному тренажері блочного щита управління, відвідали один з основних виробничих підрозділів ХАЕС – хімічний цех, де персонал лабораторій продемонстрував майбутнім хімікам сучасне фізико-хімічне обладнання, яке використовується для аналізу води, газів та мастил. Завершальним етапом екскурсії стало відвідування щита та фільтрувальної зали хімічної водоочистки.

- Хто проводив екскурсію по станції?

- Екскурсію проводив начальник хімічного цеху, заступник генерального директора ХАЕС з персоналу Володимир Гудзь та співробітники станції.

- Що цікавого та нового Ви дізналися особисто для себе?

- Крім двох існуючих енергоблоків, на ХАЕС планується будівництво ще чотирьох блоків, два з яких – за сучасною американською технологією AP1000. Будівництво 3-го та 4-го енергоблоків ХАЕС планувалося вже давно, готовність 3-го енергоблоку на сьогоднішній день є досить високою і він може бути введений в експлуатацію приблизно за 2,5 роки.

Україна веде тісне співробітництво з американською Westinghouse за двома проєктами: будівництво 3-го та 4-го блоків за традиційною для нас технологією ВВЕР-1000, а також побудова ще двох реакторів типу AP1000.

Щодо технології AP1000 – вона ні в Україні, ні в Європі ще не використовувалася. Це американський тип реактора і дуже потужна технологія, яка, зокрема, передбачає нові

підходи до безпеки. Наприклад, якщо у разі знеструмлення реактор змушений перейти на резервне живлення і дизель-генератор теж зазнає пошкодження, то навіть у такому разі AP1000 може функціонувати 72 години без жодного ризику аварій. Ці реактори використовуватимуть технології та обладнання виробництва Westinghouse – провідного американського гравця на ринку атомної енергетики. З тією потужністю, що видаватимуть шість реакторів на Хмельницькій АЕС, вона стане найбільшою та найпотужнішою в Європі, навіть більшою за потужністю, ніж Запорізька АЕС.

- Яка інформація Вас вразила найбільше?

- На мене, як і на колег та студентів, які були на ХАЕС вперше, справили враження масштаби станції та також рівень відповідальності та важливості професії атомного

енергетика, адже у післявоєнний період країна потребуватиме відновлення, а атомна енергетика – одна з найперспективніших галузей. Професія енергетика є і буде необхідною, тому багато студентів-хіміків зацікавилися можливістю проходження практики та подальшого працевлаштування на ХАЕС.

- Питання, яке, можливо, найбільше цікавить наших читачів після подій на Чорнобильській АЕС та всіх розмов про радіацію – наскільки безпечно перебувати/працювати на АЕС?

- Хочу сказати, що радіаційний стан на самій станції та у зоні спостереження ХАЕС перебуває в нормі, він постійно моніториться як працівниками станції, спеціальні датчики моніторингу радіації є у всіх підрозділах, при вході та виході кожної людини зі станції, так і представниками Міжнародного агентства з атомної

енергії. Міжнародні експерти місії постійно проводять регулярні обходи, аналізують дані щодо підвищення рівня ядерної та радіаційної безпеки, захищеності на ХАЕС у період воєнного стану. За результатами роботи моніторингових місій, зауважень щодо роботи енергопідприємства немає. Радіаційний стан навколо Хмельницької АЕС станом на 6 травня 2024 року на промисловому майданчику та у прилеглих регіонах знаходиться на рівні, відповідному нормальній експлуатації енергоблоків, і не перевищує природних фонових значень.

Олександра Цветкова

Фото взяті з офіційної сторінки в Facebook «Хмельницька АЕС»
<https://www.facebook.com/share/PbAYaGFdXehUM1Yt/?mibextid=QwDbR1>

Традиційна українська писанка

Великодній піст триває. Приготування до Пасхи в самому розпалі. За давньою українською традицією в цей період українці розписували воском та фарбами яйця - писанки, в орнаментах яких відтворювалася наша культура.

Студенти й викладачі ННІ філології та журналістики 2 квітня долучилися до майстер-класу «Традиційна українська писанка», який провела доцент кафедри української та зарубіжної літератур і методик їх навчання Анфіса Горбань. Уже третій рік у цьому заході незмінно беруть участь викладачі. От і цього року директор ННІ філології та журналістики Олексій Башманівський, викладачі Валентина Титаренко та Леся Ящук виділили час для творчості.

Підтримуючи українські традиції, доцентка кафедри української та зарубіжної літератур і методик їх навчання **Анфіса Горбань** провела для усіх охочих цей майстер-клас та відповіла редакції на декілька запитань.

– Як довго Ви проводите майстер-класи?

– Це третій рік. Не скажу, що вмю проводити майстер-класи, просто більше нікому. Кожного разу я вдосконалююсь. В червні ми плануємо ще один розпис із ліцеїстами, якщо складеться. Бо в нас таке уявлення, що писанку пишуть лише перед Великоднем, проте пишуть від Стрітення і до Зелених свят.

– Де Ви цьому навчалися?

– Навчалася цьому у нашому університеті у 305 аудиторії. В нас тижнями стояв у коридорі запах воску, свічок, оцету, якими обробляли яйця. Тому що Марія Масловська тримала цю аудиторію відкритою після пар і у вільний час, буквально тижнями, можна було приходити туди гуртами чи поодиночі і розписувати писанки. Досі інколи вона робить майстер-класи і, якщо її попросити, вона проведе екскурсію в музеї.

– Чому Вас зацікавив такий вид мистецтва?

– Це дуже давня дохристиянська традиція і вона має вберігальне значення. Коли я малюю, то може бути роздратування, коли щось не виходить. Коли пишеш писанку, це зовсім інший настрій, така гармонізація, ти ніби переходиш у стан несвідомості або напівсвідомості. Ти дистанціюєшся від усього стресу, випадаєш з часу, тебе це зовсім не дратує, ти не переживаєш – вийде в тебе чи ні. Це справді своєрідна магія вогню та живого яйця, тому що писанка, для тих, хто вірить, вона ніби замовлянка через символ. В першу чергу, вона має вберігальне

значення, гармонізує того, хто пише. Це – свого роду антистрес.

– Чи була у Вашій сім'ї така традиція?

– Ні, до мого часу це було майже забуто. Повернулося в пострадянський період і ми мусимо заново вчитися. Добре, що не все, принаймні, зникло. Дуже тішить, що ми повертаємося не до такої фантазійної писанки, а традиційної і з розумінням того, що цей орнамент це не просто декор. Це не те саме великоднє яйце, декороване у будь-який спосіб. Не тільки за візерунками, не тільки за символами, але й за приготуванням, що має стосунки до оберігального значення.

– Тобто певний орнамент несе за собою певний сенс?

– Так, але сенс несуть не тільки символи, які зображуються на писанках. Сенс несуть лінії поділу яйця, де є лінії розмежування одного від іншого, і вже потім на ці лінії вписуються символи. Сенс також несе саме яйце. Писанка пишеться на повному яйці, звісно його потім не їдять. Якщо порівняти із крашанкою, то вона більше має відношення до води, тобто вариться. А писанка злегка запікається, вогонь має зачепити шкарлупу. Потім воно всихається, але всередині, ось цей зародок, він є цим півнем, який символізує небесний вогонь. Без червоного кольору писанка не є оберегом. Писанка – це геть інше, ніж крашанка. Це той самий період, та сама весна, та сама символіка воскресіння, але писанка має більше відношення до поминання, до смерті, пов'язана із стихією вогню та сонця, а не води і місяця.

– Для Вас це лише хобі чи Ви вкладаєте в це якийсь більший сенс?

– Більше хобі, оскільки це аматорство. Цього року майстер-клас, який я наважилася провести та викласти у соцмережу, вважаю, може бути прикладом для початківців в плані, що не

потрібно боятися помилятися. Це було поспулове нанизування знань. Я більше теоретик, ніж практик, не стільки вмю, скільки знаю. Тому що до цього це були маленькі сходи до невеликої цілі. Спочатку я навчалася на видудках.

– Як зберігати писанку і що вона несе за собою?

– Писанку зберігають в теплом місці після написання. Її писали як оберег для себе, або як подарунок і гарне побажання іншим, або як супровід для небіжчика. Якщо сприймати писанку як декор на Великдень, то краще використовувати видудку, оскільки можна побажати не зовсім доброго, не знаючи символіку.

– Розкажіть про розпис «Бесаги», який демонстрували на майстер-класі.

– Розпис «Бесаги». Це, з одного боку, ніби обійми, а з іншого – боротьба. До прикладу, символіка «Інь та Ян» – це як доповнення до «Бесаги», оскільки вони на вигляд дуже схожі. У цьому розписі може бути різна символіка. Її могли класифікувати не за малюнком, а за поділом.

– Як пройшов майстер-клас? Скільки було людей?

– Було приблизно 13 людей. Це був гармидер, проте самий розпис додав спокою та задоволення від процесу. Особисто в мене є проблеми з методикою та подачею, але саме писання надихає та налаштовує на мирний лад. Хтось робив це дуже експресивно, хтось йшов за взірцем, хтось робив це вперше, але були й такі, що вже вміли писати. Усі отримали задоволення від процесу та спілкування.

– Чи є щось складне під час написання писанки?

– Взагалі, ні. Але вперше – це складно, тому що є страх повести кудись не туди, схибити. Хтось використовує простий олівець, оскільки боїться зіпсувати. Проте, як правило, справжню

писанку пишуть без олівця, без чорнових варіантів. Є моменти, які потребують практики, але усе це приходить з досвідом.

– Чи можна говорити про те, що розпис писанок – це втеча від реальності у світ казки або світ дитинства?

– Безперечно, можемо. У нашому стресованому світі реальності я думаю, що це потрібно. Якщо ви навіть не вірите в магію писанок, то антистрес вам буде забезпечений. Він допоможе позбутися тривоги на деякий час, і ви зможете відчувати себе у повному спокої. Це, все одно, що, добре виспатись. Голова звільняється від зайвого і психіка відпочиває.

Вікторія Новотна

Веселкова країна у ЖДУ

Нещодавно наш університет та Літній центр дозволя й розвитку дітей оголосили набір до літнього табору «Веселкова країна». Цей літній табір буде організовано для дітей віком від 6 до 11 років на території ЖДУ. Програма перебування дітей у таборі включає: веселі руханки, екскурсії, різноманітні ігри, творчі завдання для допитливих, інтерактивний театр, конкурси талантів, спортивні змагання, «Learning something new» (англійська мова), захоплюючу гурткову роботу, командні змагання та квести, незвичайні ігри зі звичайними матеріалами і багато інших активностей. З цієї нагоди наш кореспондент взяв інтерв'ю в Катерини Свиридюк, керівника науково-виробничого центру доуніверситетської освіти та освіти дорослих щодо роботи літнього табору.

– Чия була ідея організувати літній табір?

– Взагалі, ця ідея існує вже досить давно, ще до того, як я почала працювати на цій посаді. Тому конкретно назвати автора ідеї я не зможу, але сам табір існує доволі давно.

– Де буде розташований табір? У якому корпусі, аудиторіях?

– Табір буде функціонувати, в переважній більшості, в корпусі №4 університету та у внутрішньому дворі університету. Діти будуть займатися в аудиторіях 150 та 101. Проте, як такої прив'язки до конкретної аудиторії не буде. Вони будуть мігрувати між аудиторіями та між корпусами.

– Як багато студентів та викладачів буде задіяно в таборі? З яких факультетів?

– Переважно, це будуть студенти ННІ педагогіки і викладачі також звідти. Тобто, це буде відбуватися в межах практики, і певна кількість студентів буде задіяна. Точної кількості я вам сказати не можу, тому що студенти в нас мають можливість обирати бази практик, і однією з таких ми їм пропонуємо літній табір «Веселкова

країна». І ті, які забажають, вони й будуть займатися з дітками.

– Куди планується проводити екскурсії, що згадані в оголошенні?

– Екскурсії – в межах університету. Можливо, керівники екскурсії будуть вважати за потрібне вивести їх

за межі, але це буде додатково обговорюватися, додатково оформлюватися певні документи. Але, загалом, це буде в межах університету, тобто музей природи, музей етнографії і так далі.

– Чи буде в таборі харчування?

– Ні. В таборі харчування не буде. Це обумовлено часом перебування на території.

– Скільки годин в день діти проводитимуть в таборі?

– Орієнтовано їх перебування буде з 09:00 до 13:00.

– Це лише для дітей з міста Житомира, чи також можлива присутність дітей з навколишніх населених пунктів?

– Можливо, й з інших населених пунктів, але питання стоїть у доречності, оскільки доволі нетривалий час перебування. Тобто, в обідню пору дитину вже повинні забрати з табору. Проте, як такої вимоги, що це мають бути діти саме з міста Житомира, немає.

– Чи можливо взяти участь у програмі в декількох освітніх програмах, чи необхідно обирати одну?

– Освітніх програм на вибір

запропоновано небагато, взагалі якщо мова йде саме про цей табір, то програма запропонована одна. Тому діти будуть займатися за тією, яка вказана при реєстрації.

– Як плануєте забезпечувати безпеку дітям під час повітряних тривог?

– Для цього передбачено перебування дітей в укриттях. Під час повітряної тривоги вони з вожатими й керівниками будуть йти до укриття.

– Чи плануєте Ви групу для дітей з інклюзією?

– Поки що таких запитів не надходило, тому й потреби в такому поки що немає. Проте, якщо будуть надходити запити, будемо розглядати і вивчати ці питання та можливості їх втілення.

– Чи плануєте перебування у таборі дітей-переселенців?

– Ми не прив'язуємося до місця прописки дитини, тому не важливо звідки дитина. Вона має можливість в будь-якому разі бути зарахована до

табору.

– Яка плата буде за табір?

– Для дітей співробітників університету буде безкоштовно. А для всіх інших дітей перебування у таборі буде коштувати 1 095 гривень за весь період. Тобто з 03.06.24 по 21.06.24

– Чи будуть якісь пільги, наприклад, для дітей з багатодітною родиною?

– Пільгових категорій в нас не передбачено. Та і запитів таких не надходило.

Вікторія Саух

Рекламний ролик за посиланням: <https://fb.watch/ssApnQo9jz/>

ВЕСЕЛКОВА КРАЇНА
Літній табір для дітей 6-11 років
3-21 червня
Реєстрація за посиланням
<https://cult.ly/Deq2LPp7>
center@zu.edu.ua
(093) 125 78 93
При Центрі є найпростіше укриття

Їх смерть не має бути даремною...

У вирі війни кожен день наповнений випробуваннями та непередбачуваними обставинами. Військовий стає не лише захисником країни, але й символом сили, відваги та безкомпромісної відданості. На передовій кожен момент може визначити долю не лише одного військового, але й цілої країни.

Максим Зелінський родом з Хорошева Житомирської області. Навчався в Житомирському державному університеті імені Івана Франка на фізико-математичному факультеті. Зараз Максим служить в Рівному. Провів 20 місяців в Запорізькій області та вкрай змінив життєві пріоритети.

– Розкажіть про своє життя до війни.
– Я пішов служити ще до війни. В один момент зрозумів, що це моє. Під час навчання на фізматі (2012-2017 рр. – М.Н.) я паралельно пішов на військову кафедру. Проробив п'ять років вчителем фізики та інформатики у Дворищинській гімназії Хорошівського району. І саме ці знання мені дуже допомогли в подальшій службі.
– 24 лютого. Де Ви знаходились? Якими були Ваші перші думки?
– Я був у Рівному. Спав після служби. До мене приїхала дівчина. О 4 годині ранку телефонує до мене мій названий брат, він також військовий. Каже такі слова: «Брате. Я тебе люблю!». Я взагалі нічого не зрозумів. Через 10 хвилин дзвонить командир і каже, що терміновий збір – почалася війна. Я мав бути в частині через 10 хвилин. Поцілував дівчину, сказав, щоб не хвилювалась, а сам розумів, що побачу її не скоро. Та, і якщо чесно, взагалі не знав, чи побачу. Я допускав, що таке може бути. Та й всі ми маємо уявлення, що таке війна.
– Які були перші дії?
– Спочатку були збори в частині. Потім метушня. Їздили. Збирались. Вже 15 червня нас кинули на запорізький напрям. Там я був 20 місяців.
– Коли Вас запитують про найскладніший день війни, що це за день і чому?
– 15 жовтня, по нам летіло 10 ракет. І найважче було те, що ми знали, що вони

летять. Типу сидиш і чекаєш – ввалить чи ні. Але з часом я навіть звик. І вже не ховались. Стояли, дивились. Працювало правило: «Має вбити – то вб'є де хоч!».
– Як Вас підтримує Ваша родина?
– Напевно, це найголовніше для кожного, хто воює. Підтримка! Я вдячний своїй родині. Декілька разів опускались руки, але в мене вірили, в нас вірили. І, напевно, тому військові готові навіть покласти своє життя, бо в них вірять, є за що.
– Чи змінилися Ваші пріоритети після початку війни?
– Звичайно. Я думаю, у всіх так. Я став зовсім іншою людиною. Раніше важливим була робота, статус, гроші. А зараз – родина, життя, принципи. Раніше гнались до кращого фінансового статусу, а зараз хочеться просто спокійного життя і бути поряд з рідними. Зараз звичайна розмова з коханою не зрівняється ні з якими статками. «Ми цінимо – коли втрачаємо!», – ця фраза доторкнулась кожного з нас.
– Щоб Ви від себе хотіли сказати українцям, щоб вони краще розуміли що таке війна?
– Щоб всі нарешті зрозуміли, зараз війна! Ми воюємо з великою і достатньо підготовленою країною. Як в нас, так і в них, є спеціалісти своєї справи, але ми програємо кількістю. Війна не тільки на сході, півдні чи там, де прилетить. По всій країні війна. Кожен українець має боротись, долучатись, а не робити вигляд,

що в мене не гепе, то й добре. Тільки об'єднавшись щось можна зробити, по-іншому ніяк.
– На Вашу думку, що є важливим для перемоги?
– Розуміння того, що гинуть хлопці. Гинуть за всіх нас. Ми не маємо допустити, щоб їхня смерть була даремною!.. Як тільки це всі зрозуміють і почнуть долучатись, хоч чимось, ми обов'язково переможемо.
– Що після перемоги Ви скажете самому собі? Які будуть перші дії?
– Перемога буде важка. Важка для всієї країни. Країна буде в траурі ще багато років. Мати буде плакати за сином. Жінка не поцілує більше чоловіка. А дитина так і не дочекається тата. А собі скажу одне: «Ми помстились за вас, хлопці. Ваше покладене життя не даремне. Ви – герої своєї Батьківщини... Вас ніколи не забудемо...». І після перемоги, я, напевно, вже ніколи не розлучусь зі своєю родиною.
Вдячність, віра, повага до тих, хто захищає нас та нашу Батьківщину. Наші герої стоять навіть у безвиході, навіть, коли все здається безнадійним. Життєва відданість, сила, єдність стають могутнім інструментом у боротьбі за Незалежність.
**Герої не будуть забуті віками!
Слава Україні!**
Мargarita Нестерчук

Пам'ятки історії та культури Житомирщини

Викладачка кафедри всесвітньої історії Оксана Маркевич спільно з управлінням національно-патріотичного виховання, молоді та спорту ЖОВА 25 квітня провела вебінар «Пам'ятки історії та культури Житомирщини». Захід спрямований на висвітлення та популяризацію багатства історії та культури нашої землі.

Спікерами заходу стали здобувачі історичного факультету нашого університету Ганна Миколюк, Василь Кішлар та Ольга Кулін – студенти історичного факультету. Здобувачі підготували натхненні і яскраві виступи, представляючи багатство нашого краю, давнє героїчне минуле, унікальні пам'ятки, які своєю довершеністю дивують і сьогодні. Наше славне минуле, історія та культура – це те, чим ми пишаємося і за що боремося сьогодні. Ми – УКРАЇНЦІ, любимо, знаємо і вивчаємо свою історію і культуру.

Редакція спрямувала до пані Оксани кореспондентку, щоб отримати відповіді на деякі питання.

– Хто запропонував провести вебінар та запропонував тему – Ви чи управління ЖОВА?
– Ідея проведення вебінару на запропоновану тему належить викладачці кафедри всесвітньої історії в рамках співпраці з управлінням національно-патріотичного виховання, молоді та спорту ЖОВА.
– Як часто проводяться такі вебінари?
– Вебінари проводяться в

середньому один раз на місяць. Тематика різна, але це завжди обговорення цікавих та актуальних проблем, на які збирається різномірна аудиторія.
– Яку мету Ви ставили перед собою і чи вдалося її досягти?
– Метою нашого заходу було висвітлити багатство історії та культури Житомирщини та популяризувати її. Насправді, тема – дуже актуальна і тут можна провести не один вебінар,

а цілий цикл, об'єднати багато розповідей, залучити ширшу аудиторію. Нам вдалося зацікавити слухачів, зі «звичайного прослуховування» доповідей ми вийшли на рівень обговорення. По завершенню виступів доповідачам було поставлено низка цікавих питань. Навіть проговорювали можливість проведення екскурсій.
– Теми виступів студентів пов'язані з їх науковими розвідками?

– Здобувачі історичного факультету впродовж навчання активно займаються науковою роботою. Частиною наукових розробок нам вдається презентувати у вигляді наукових статей, доповідей на конференціях та вебінарах. Ми були обмежені у часі, тому кожному спікеру виділявся час, щоб цікаво висвітлити конкретне питання. Вибір теми виступів належить виключно студентам і, користуючись моментом, вкотре хочу подякувати їм за працю. На підготовку доповіді, презентації, підбір матеріалів, щоб це було максимально цікаво і науково, було витрачено до двох місяців. Саме тому нам вдалося отримати таку високу оцінку від організаторів і учасників. Звичайно, тематика доповідей не відповідає їх науковим розвідкам, а демонструє їх вміння готуватися і чудово виступати перед цільовою аудиторією. Ганна Миколюк вразила виступом «Сторінки козацького минулого Житомирщини», Василь Кішлар – «Віртуальна екскурсія музеями Житомирщини», Ольга Кулін – «Архитектурне минуле Житомирщини».

за нашу історичну спадщину, адже так важливо підкреслювати, що ми – УКРАЇНЦІ – маємо любити, берегти і популяризувати наше минуле. Ми не знаємо, куди саме влучить ракета, але пам'ять негнучка. Також хочемо подякувати військовим, які боронять нашу землю.

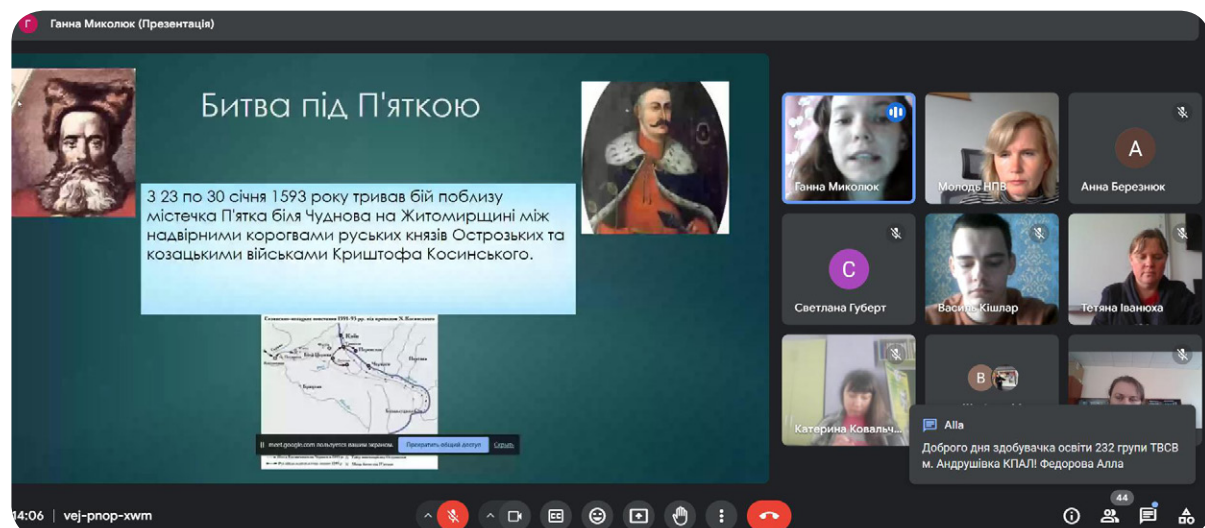
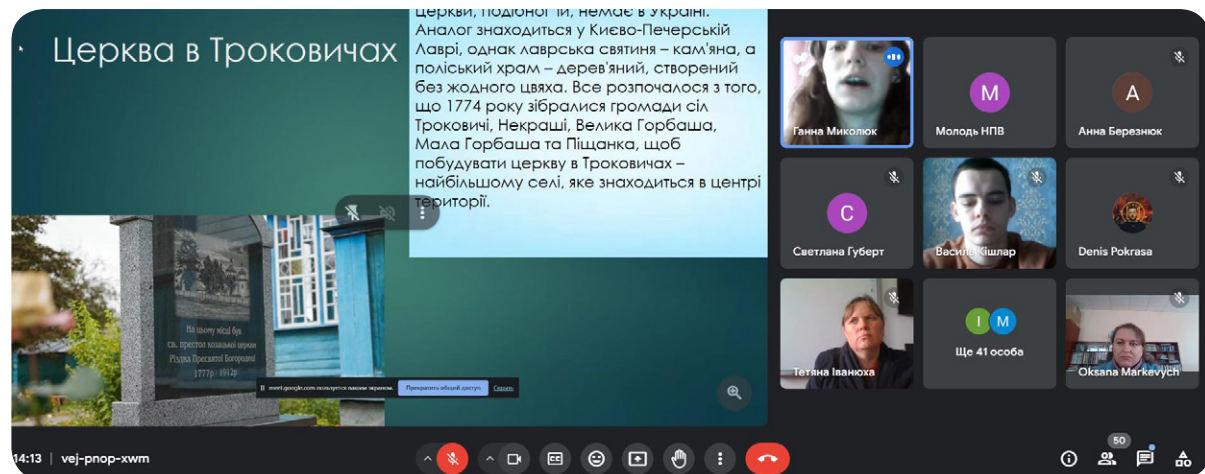
– Поясніть нашим читачам наскільки важливо в епоху глобалізації, міжкультурних зв'язків, теорії «єдиного села» знати історію та культуру свого села, міста, регіону?

– Вкотре хочу підкреслити, що російсько-українська війна актуалізувала вивчення нашого історичного минулого. В Україні діють Закони «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки» (2015 р.) та «Про засудження та заборону пропаганди російської імперської політики в Україні і деколонізацію топонімів» (2023 р.). Ми маємо вивчати нашу історію, минуле і давати оцінку цим подіям. Ми повертаємося обличчям до нашої історії, усвідомлюємо свою силу, цінність. Ці питання не втрачуть актуальності, оскільки глобалізація не повинна робити нас безликими, а, навпаки, зберегти для нащадків культуру, нашу історію про міста, села, навіть, якщо там вже ніхто не проживає.

– Чи бачите Ви сенс у проведенні подібних заходів для молодіжної чи дорослої аудиторії?

– У проведенні цих заходів вбачаємо величезний сенс. Це цікаво для слухачів, а також для здобувачів, які у такий спосіб отримують досвід спілкування з аудиторією. Користуючись моментом, хочу запросити на навчання всіх, хто цікавиться історією рідного краю, щоб спільно вивчати і популяризувати її.

Вікторія Новотна

Тиждень ННІ філології та журналістики

В Житомирському державному університеті імені Івана Франка з 7 по 10 травня проходив тиждень ННІ філології та журналістики. Було проведено декілька заходів, були задіяні студенти та викладачі. Редакція також була задіяна у святкування тижня рідного інституту.

Коментар та деякі пояснення наша кореспондентка взяла у організатора цього дійства, заступника директора інституту з виховної роботи, real energizer Аліну Великої.

- Хто був організатором тижня ННІ філології та журналістики?

- Якщо офіційно, то Олексій Башманівський – директор інституту, та я, Аліна Велика, його заступник. Але реально, це була колективна творчість, бо викладачі також готували та проводили заходи. Тобто, реальних організаторів було кілька. Думаю, тут варто згадати і актив нашого студентського братства, і доктора філологічних наук, професорку Олену Юрчук, і кандидатку наук із соціальних комунікацій, доцентку Людмилу Давидову. Потім у нас була ярмарка, правда там викладачі вже не долучалися, але організовані ними заходи потрібно обов'язково згадати.

- З якою метою було проведено цей тиждень?

- По-перше, з метою популяризації нашого інституту. По-друге, з метою згуртованості студентів, щоб вони відчували себе як єдине ціле, як члени одного співтовариства. І якщо йдеться про благодійний ярмарок, то це ще й матеріальна допомога ЗСУ.

- Які заходи відбувались протягом тижня?

- Благодійний ярмарок 7 травня; мистецько-виховний захід «Росте черешня в мамі на городі...», присвячений Дню матері, круглий стіл до Дня преси та свободи друку – 8 травня; (не)літературник – 9 травня та День самоврядування – 10 травня.

- Чи важко було зацікавити студентів?

- Загалом, ні. Це просто були такі святкові дні, але народ долучився і можна їм всім подякувати. Бо, незважаючи на те, що вже травень, студенти починають готуватися до сесії, а ще й свята були, Великдень. Але народ долучився і їм за це вдячна. І викладачам, і студентам.

- Чи брали участь викладачі в цих заходах?

- Звісно. По-перше, вони були як покупці під час благодійного

ярмарку. По-друге, вони діяли як організатори заходів. По-третє, у п'ятницю, у День самоврядування, вони допомагали студентам підготуватися до занять та проводити самостійно лекції та практичні.

- Чи плануються подібні заходи в майбутньому?

- Це традиційна щорічна акція. Ми тиждень інституту проводимо наприкінці квітня, в останній тиждень квітня. Це вже дуже давня традиція.

Цього разу дати змістилися, тому що директор був у відпустці.

- Який захід був найцікавішим для студентів на Вашу думку?

- Ну, я б не хотіла говорити щось конкретне, бо тоді хтось образиться. Тому, напевно, оберу нейтральний, тобто благодійний ярмарок.

- Що сподобалось найбільше Вам?

- Згуртованість студентів, їх бажання відгукнутися на події, взяти в них участь. Також викладачі нашого інституту, їх готовність та бажання організувати такі заходи. Вони долучилися дуже активно, за це їм велика подяка. І, загалом, велике дякую всім, хто взяв участь в цьому тижні.

Вікторія Саух

День тих, хто дарує життя

Міжнародний день матері (International Mother's Day) – це день, присвячений вшануванню матерів та бабусь або жінок, що заміняли їх. Щороку відзначається у другу неділю травня. Це свято материнства та любові, доброти та сімейних цінностей, свято дітей та батьків. Пронизане теплими почуттями, як теплі лагідні травневі дні, свято усіх мам нагадує нам про найважливішу людину у житті кожного.

Похана до жінок, які дарують життя, була властива людям з прадавніх часів, тому знаходила вираження в культурах богинь-матерів. В Древньому Єгипті поклонялися богині Ісіді та богині Хатор; у Давній Греції шанували Гею, Геру, Афродіту, Деметру та Персефону; кельти - Ану та Бригіту; у Римі храми ставили Венері та Юноні; а слов'яни шанували Матір – сиру землю та Мокошь. На кожному континенті, у кожній культурі була така богиня, яка відповідала за рід, родину, домашнє вогнище, дітей, вагітних, була праматір'ю.

Передісторія сучасного Дня матері почалася з досить непростого

досвіду материнства американки Енн Джарвіс, яка мала 13 дітей, з яких тільки четверо дожили до повноліття. В XIX столітті це не було чимось винятковим — тоді багато малюків помирали через відсутність щеплень та відповідного лікування. В 1858 році Енн організувала зустрічі матерів з лікарями для вивчення правил санітарії й гігієни, щоб запобігти інфекційним хворобам дітей. Такі зустрічі назвали «робочими клубами».

Пізніше, в роки громадянської війни в США, ці клуби стали об'єднуючою силою для матерів, які надавали допомогу пораненим

солдатам обох воюючих сторін. Вже після війни, в 1868 році, Енн Джарвіс заснувала День дружби матерів. Крім того, Енн викладала у недільній школі для дітей, і якось на уроці зауважила, що існує багато пам'ятних днів, присвячених чоловікам, а ось на честь матерів їх майже немає. Дочка Енн Джарвіс, 12-річна Анна, яка була присутня на тому занятті, добре запам'ятала ці материнські слова.

Після смерті Енн Джарвіс в 1905 році її дочка Анна вирішила зробити все для того, щоб запровадити святкування Дня матері. Жінка розгорнула справжню кампанію — надсилали листи президенту, громадським

діячам, заручилася фінансовою підтримкою власника універмагу в Філадельфії Джона Воннамейкера. В другу неділю травня 1908 року в церкві міста Графтон, де колись викладала в недільній школі Енн Джарвіс, відбулася спеціальна служба на честь Дня матері. Того ж дня в Філадельфії, в залі універмагу Воннамейкера, святковий захід з вшанування матерів зібрав тисячі відвідувачів.

Зусилля Анни Джарвіс не були марними — до 1912 року День матері стали відзначати по всій Сполученій Штатах, а в 1914 році президент США Томас Вудро Вільсон офіційно визнав День матері, започаткувавши

загальнодержавне свято. З роками свято набувало дещо комерційного характеру — на ньому стали заробляти продавці квітів, листівок, солодощів. Це не подобалося його засновниці Анні Джарвіс, тому вона навіть намагалася перекопати уряд викреслити свято з національного календаря. На щастя, цього не сталося.

Після першої світової війни День матері почали відзначати по всій Європі: в Німеччині, Швеції, Данії, Норвегії, Чехословаччині. Зараз це свято — міжнародна подія, яку відзначають в багатьох інших країнах.

Ксенія Ільїна

Туристична Житомирщина

Житомирщина має багатий туристичний потенціал завдяки своїм краєвидам, історичним місцям і культурній спадщині, що робить регіон привабливим для туристів. Туристи, які відвідують наш регіон, цікавляться історико-культурними пам'ятками, природними ландшафтами та можливостями для активного відпочинку.

Якщо говорити про те, які місця варто відвідати в нашому краї, то особливе місце у серці туристів займають «Житомирські Мальдіви» або, як кажуть місцеві, «Памуккале». Так відпочивальники називають кар'єр поблизу смт Дружба Олевської ОТГ, яке дійсно нагадує екзотичний курорт. Аби побачити це унікальне місце, з'їжджаються туристи із усієї України. Вода у кар'єрі чиста

та прозора. Максимальна глибина озера – 30 метрів.

Цікавим фактом є те, що кар'єр виник в результаті видобутку нерудних копалин. Його розробили після Другої світової війни для відбудови держави. А вже декілька років, як кар'єр користується популярністю серед українців.

Бердичівський район Житомирської області теж має свої унікальні місця, які зацікавлять туристів. Основна привабливість району репрезентована його історико-культурною спадщиною, зокрема, пам'ятками, пов'язаними з видатними історичними особистостями та релігійною архітектурою. Тут присутній також інтерес до подієвого туризму, що приваблює відвідувачів з різних регіонів.

Визначними пам'ятками Бердичівського району є **палац Бержинських-Терещенків**, що знаходиться у місті Андрушівка, та **палац Грохольських-Терещенків**, що знаходиться у смт Червоне.

Хто ж такі Терещенки і чому їх спадок має таку велику зацікавленість у туристів?

Терещенки були меценатами і добродійниками у розвитку культури і громадського життя. Федір Терещенко в Червоненському заводі мав своє лєтoviще, на якому він зібрав майже

сто існуючих тоді літаків світу: французькі, німецькі, американські. В архівному фонді зберігається величезний альбом фотографій, які робив сам Федір Терещенко.

Нині до маєтку частенько приїжджають для фотосесії, адже побудований палац у неоготичному стилі. У 2018 році екскурсії маєтком Терещенків почав проводити студент Житомирського державного університету імені Івана Франка Тарас Коновалов. Цією справою він займається на волонтерських засадах і досі.

Цікавим фактом є те, що у смт Червоне ще є «Три грації» – чавунна копія роботи французького скульптора, яка була виготовлена в Парижі на замовлення цукрового магната. Таких композицій у світі лише три: у Барселоні, Луврі та в смт Червоне.

Двоповерховий палац в Андрушівці розташований посеред старого парку, де ще збереглися завезені Терещенком коркові та кедрові дерева. Можете уявити – їм вже понад 200 років!!! В парку викопані були ставки, на яких тривалий час живуть лебеді. Парк часто відвідують туристи, оскільки це чудове місце для відпочинку.

Руїни фортеці у Звягелі – відмінне місце для поціновувачів старовини. Вони розташовані на високому

березі річки Случ. На цьому місці колись знаходився величний замок князя Острозького. Під час перебування у цьому комплексі відвідувачі мають можливість побачити залишки фундаменту та оборонних стін. Місце, де знаходиться замок, вражає своєю унікальною атмосферою, відчуттям середньовіччя. Практично на кожному кроці відчувається дивовижна магія та атмосфера казки. За безпеку замку свого часу відповідала зведена неподалік фортеця. На замковій території був побудований цей костел.

Крім того, Житомирщина славиться своїми лісами та річками, чарівними місцями, ідеальними для пікніків та активного відпочинку на природі. Ми маємо цінувати та популяризувати нашу культурну спадщину.

Нашому краю є чим пишатись!

Ілона Федько

Героїня України Ірина Сенік

У 1941 році Ірина Сенік як учасник ОУН опиняється у тайшецьких таборах, зокрема в 7-му спецозерному таборі Іркутської області. Операція, важка праця, лісопоял, шпалозавод, кам'яний кар'єр і т.п. Перелом руки, страшні болі та робота, робота, робота...

Сестру ув'язнили у 1944 році. З таборів дозволяли писати два листи на рік. Згодом була арештована і вислана з України вся родина: батьки, малолітній брат за те, що були родичами двох «бандиток». Після десяти років таборів Ірина на засланні в Кемеровській області. Там зустрілася з родиною.

Лише в 1968 році Ірина повертається в Івано-Франківськ (до Львова не пустили). Працює медичною сестрою. У рідному краї веде правозахисну діяльність, бере активну участь у виданні підпільного вісника, організованого В'ячеславом Чорноволом. Тісно співпрацює з дисидентським рухом.

У 1972 році – новий арешт за «антирадянську агітацію з метою повалення могутньої радянської влади». Суд виніс вирок – 11 років (6 років ув'язнення плюс 5 років заслання). Ув'язнення відбувала у Мордовії, там, де сиділи В.Чорновол та В.Стус. В мордовських таборах вона відбувала покарання з іншими українцями: Іриною Калинець, Стефою Шабатурою, Ніною Строчною, Оксаною Попович, Надійкою Світличною та багатьма іншими

жінками-політ'язнями. Після мордовських таборів – заслання на 5 років до південного Казахстану, де відбував колись заслання український поет Борис Антоненко-Давидович.

У Казахстані Ірина стала членом Української Гельсінської групи (у лютому 1979 року). Звільнили Ірину Сенік 17 серпня 1983 року. Вона повернулася у місто Борислав, бо у Львів заборонялося повертатись. КДБ навіть заборонило реєстрацію шлюбу Ірині та її майбутньому чоловікові.

Ірина Сенік видає збірки поезій «Біла айстра любові» (Канада, 1991 рік), збірка поезій «Загратована юність» (Дрогобич, 1996 рік). Вона жила Україною і для України. Дух батька – січового стрільця, материнська молитва, любов до України, вірність ідеалам її визволення завжди були з Іриною, жили її сили в найважчі хвилини життя.

З ранньої юності почала вона свою боротьбу за волю Вітчизни і боролася за неї впродовж усього життя – силою своїх переконань і своєю поезією. Ірина Сенік своєю силою духу, своїм поетичним словом та працею в ім'я України заступила право продовжити ряд видатних українських жінок-героїнь!

Подруги по засланням та ув'язненню згадують про молоду й талановиту Ірину Сенік, яка була сильною, допитливою, терплячою, промислою. Вона ні хвилини не могла прожити без

чогось нового. Вона робила мініатюрні блокнотики, потайки віршувала про маму, про Україну, про Львів, про кохання та про друзів. Страждання поетка з Божої ласки, вона вже тоді була нею. Поезія і вишивка – це її повітря, без них вона б задихнулася! А обшуки були майже кожен день... Ховала, переховувала, ковтала – бо все нищилось.

Від неї йшло тепло, увага, любов, як від Сонця, до всіх, хто оточував її. Дружила з усіма самовіддано, цікавилася всім, вбирала в себе, у свою пам'ять, як губка, усе збирала, щоб колись написати.

Дивуєшся, як вона вижила, знесла все! Вона витримала більше, ніж дано людині. У 1990-х роках в Нью-Йорку виходить збірка поезій Ірини Сенік «Сувій полотна», яку впорядковували Надія Світлична та Наталія Даниленко. А роки йшли... Обсідали болячки. Побої, холод, голод, все дається взнаки. Втратила зір, не змогла рухатись, але твердила: «Бог не завдав нікому ще хрести, які не в силі нести».

Дивовижна жінка жила серед нас. Героїня України Ірина Сенік – талановита поетеса, майстриня української вишивки, жінка-борець, найдовгостроковий політ'язень-жінка (34 роки в'язниць, таборів, заслання). Одна із 100 Героїнь світу, визнаних на з'їзді Світової Федерації Українських жіночих організацій 1998 р. у США, громадянський діяч, почесна громадянка

міста Борислава і Львова, Заслужений майстер народної творчості України.

Своїм життям, своїм людським подвигом вона підтвердила, що навіть у нелюдських умовах можна служити різній землі. Похоронена Ірина Сенік у Львові на Личаківському цвинтарі. Українці повинні знати своїх героїв!!!

Марія Масловська

Радісне дитинство попри війну

Наше життя, наче чарівна казка, має здатність віднаходити найяскравіші моменти там, де, на перший погляд, все оповите сумом та тривогою. Навіть у вирі війни, серед постійних вибухів та звуків сирени, українські діти знаходять сили радити та продовжують вірити у дива. От і тут, у прифронтових селах Запорізької області, попри всі негаразди, попри небезпеку, холод і голод, діти продовжують радити і мріяти.

Під звуки вибухів разом із мамою Світланою чотирирічний Сашко будує новий гараж для своїх машинок. Мама Світлана добре знає, що навіть за таких умов необхідно створювати для малого синочка «куточок радості та безпеки». Вони беруть старі картонні коробки, ножиці та фарби і починають створювати новий гараж.

У холодному підвалі, незважаючи на доволі хаос війни, маленький Сашко та його мама працюють над проектом. Вони довго обговорюють колір для стін та для даху, які дверця зробити для маленьких машинок, а які для більших.

У їх серцях відгукується кожен постріл, кожен вибух, проте вони не зупиняються. Для Сашка – це не просто гараж для машинок, це створена ним власноруч фортеця, в якій він відчуває себе справжнім героєм, героєм, який захищає свої машинки. А для Світлани цей

гараж – символ продовження життя, незважаючи на все, символ нестримної віри в світле майбутнє, майбутнє, де немає війни і її син під відкритим і вільним небом гратиметься своїми

машинками.

І ось, нарешті, гараж готовий. І хоч він далеко не ідеальний, проте він наповнений тим теплом та любов'ю, які вклали в нього Сашко із

мамою. Сашко ставить свої машинки у новому гаражі з радістю на обличчі, а Світлана дивиться на свого маленького майстра з гордістю. Під звуки війни вони знайшли спосіб зберегти дитинство та віру у майбутнє.

Ще одна дівчинка – семирічна Аліса у цей непростий час, коли в країні триває війна, незважаючи на все, знаходить змогу створити свій унікальний світ творчості та уяви. Аліса витрачає години, сидючи на підлозі своєї скромної кімнатки в гуртожитку, ліплячи фантастичні фігурки з пластиліну. Кожен її твір – це не просто зроблені дитячими руками істоти, це той дивовижний світ, який дозволяє сховатись від реалій війни. Ліплячи своїх тваринок та персонажів, вона сподівається знайти їм прихисток у безпечному світі власної уяви.

Створивши їх, вона розповідає про захоплюючі пригоди, героями яких стають створені нею персонажі. Вони вирушають у подорожі до віддалених країн, долають перешкоди та зустрічають нових друзів. Її творчість та фантазія – це те світло в темряві війни, яке пробивається крізь всі перешкоди. Так, маленька Аліса, завдяки своїй уяві та творчості, знаходить спосіб протистояти війні та зберегти радість та віру у світле дитинство, навіть у такий складний для нашої країни час.

Нехай історії цих дітей стануть для нас натхненням і нагадають, що щасливе дитинство можливе навіть у вирі війни!

Денис Контурський

Щодня українські сапери знаходять та знешкоджують сотні мін, розкиданих по дорогам, лісам та полям країни. Ця проблема існує і ще довгі роки буде існувати там, де проходили бойові дії, тобто і в нашій Житомирській області.

На жаль, Україна нині є найбільш замінованою державою світу – більше 176 000 квадратних кілометрів території. Для повного розмінування України з допомогою фахівців та обладнання країн-партнерів потрібно більше 70 років. Прем'єр-міністр Денис Шмигаль казав, що для повного розмінування України потрібно 37 млрд доларів і понад 10 тисяч саперів.

Проте найстрашніше не у цьому. Коли російські війська покинули окуповану територію, зокрема Житомирщину, проблема із замінуванням житомирського Полісся постала надзвичайно гостро та болюче: зросли випадки, коли лісники та звичайні грибники підривалися на мінах, втрачали кінцівки, ба більше – втрачали своє життя.

Валентин Венгерчук, начальник відділу лісового господарства, охорони та захисту лісу Житомирського обласного управління лісового та мисливського господарства в одному із своїх інтерв'ю зазначив: «Площі замінованих лісів ми назвати не

МІНИ У ЛІСІ

можемо, оскільки вона повністю не визначена і не обстежена, але вона велика. Людям заборонено йти збирати гриби і ягоди у 20-кілометрову зону вздовж українсько-білоруського кордону, а його протяжність у межах області становить понад 250 км, оскільки там можливі замінування».

Значимо, що в даний час існує два види мінування наших лісів. Перш за все, це міни, встановлені загарбниками – протипіхотні, протитанкові, міни-пастки тощо. Схем мінних полів немає. Інший вид мінних полів у північних регіонах Житомирщини – це українські мінні поля. Наші воїни встановили щит на значній території вздовж усього кордону області, який захищає країну від повторного вторгнення з півночі. Ситуація на цих територіях повністю контрольована. Проте навіть при наявності контролю час від часу у лісах відбуваються нещасні випадки.

Починається літо, ягоди, гриби, збирання лікарської трави. В результаті власної необережності наші громадяни втрачатимуть життя.

Пам'ятайте, мінна загроза надзвичайно висока. Варто бути особливо уважними й обережними.

Надія Пріщенко

Проблеми тележурналістики

В кожній професії є свої труднощі та перешкоди. Журналістика не є виключенням. В ній може статись будь що, особливо якщо це прямий ефір. Тому важливо вміти виходити зі складних ситуацій та бути готовим до всього.

Під час ефіру потрібно вчасно вмикатися та не бовкнути зайвого, як це зробила ведуча «Сніданок з 1+1» Людмила Барбір, яка в прямому ефірі, що був 15 лютого 2024 року, вийшла з різким висловлюванням про своє вбрання, не здогадуючись, що вже йде трансляція зі студії.

В новинній журналістиці труднощі можуть виникнути майже на кожному кроці. Так як зараз гості ефіру часто включаються з домівок чи своїх офісів, то зв'язок не завжди ідеальний.

Тому часто доводиться імпровізувати та викручуватись, якщо гість просто зникне з ефіру.

Доволі часто можна почути, що журналістика це «четверта влада». І це дійсно так, адже завдяки представникам цієї професії формується думка суспільства, якою недобросовісні журналісти та телеканали можуть маніпулювати. Проблемою при висвітленні матеріалів є приналежність одного чи іншого ЗМІ до конкретного власника та лояльність працівників до нього. Дуже важко побачити критику Петра Порошенка на телеканалах «Еспресо», «Прямий» та «5 канал». В свою чергу ж «1+1» більш лояльне до Володимира Зеленського. Хоча журналістика має бути об'єктивною та збалансованою, але люди

не хочуть платити за це, тому працівникам ЗМІ потрібно підкорятися редактурі свого видання.

Також проблемою висвітлення матеріалів, що стосується, скоріше, регіональних телеканалів, є поверхневе висвітлення теми. Так вважає олександрійська журналістка, членкиня Національної спілки журналістів України Тетяна Аноко: «Перша проблема: поверхневе висвітлення проблеми, яку піднімаєш. Не дай Боже, у погоні за валом (дати побільше статей) вдаватися до поверхневості. Нажаль, досить часто допускають подібне й наші журналісти. А мені здається, краще поставити матеріал з Інтернету, ніж дати не перевірений, не уточнений, не вичитаний матеріал. Такі хиби допускаються

досить часто й через це в журналістське слово не завжди вірять. Безумовно, всі галузі життя досконало журналіст знати не може, але якщо піднімаєш проблему, то вивчи її, наскільки це можливо, або напиши коротко, не влязши в те, чого не розумієш, або порадься зі спеціалістами»

Наталія Омелянчук

PR у період воєнного стану

У період воєнного стану робота інформаційних служб органів державної влади та органів місцевого самоврядування набуває особливо значення. Професійний PR в комунікаційному просторі стає необхідним інструментом для забезпечення ефективної інформаційної взаємодії з громадськістю та забезпечення довіри до влади.

PR в комунікаційному просторі відіграє важливу роль у забезпеченні ефективної комунікації між органами влади та громадськістю. Основні завдання PR включають:

1. Роль PR в комунікаційному просторі полягає у створенні

позитивного іміджу органів влади та місцевого самоврядування серед громадськості. Це досягається шляхом формування позитивного сприйняття діяльності органів влади та місцевого самоврядування.

2. Крім того, PR забезпечує поширення об'єктивної інформації про діяльність органів влади та місцевого самоврядування, їх рішення та заходи, спрямовані на забезпечення безпеки та добробуту громадян.

3. Взаємодія з медіа також є важливою складовою роботи інформаційних служб. PR включає співпрацю з журналістами та представниками ЗМІ для забезпечення об'єктивного

висвітлення діяльності органів влади та місцевого самоврядування.

4. Кризовий PR є необхідним для ефективного управління кризовими ситуаціями. Він забезпечує швидку та адекватну реакцію на негативні події та забезпечує ефективну комунікацію з громадськістю.

У період воєнного стану робота інформаційних служб органів державної влади та органів місцевого самоврядування є важливим елементом забезпечення ефективної комунікації з громадськістю та забезпечення довіри до влади.

Юлія Юрчук

Телеведуча Наталія Мосейчук

Наталія Мосейчук – українська тележурналістка та ведуча програми новин «ТСН» на каналі «1+1». Вона завоювала мільйонну аудиторію українців своїм вмінням об'єктивно інформувати про найважливіші події в країні та здатністю аналізувати складні політичні процеси.

Наталія Мосейчук народилася в Теджені (Республіка Туркменістан) у родині військового. У 1995 році закінчила факультет іноземних мов у ЖДУ імені Івана Франка. Свою кар'єру журналістики розпочала ще студенткою у 1993 році, працюючи ведучою на житомирському обласному телебаченні. У 2006 році Наталія Мосейчук почала працювати на телеканалі «1+1» у ролі ведучої «Телевізійної служби новин» (ТСН). Також вела програму «Приховане життя», яка розглядала подробиці публічного

життя відомих людей. Гостями програми були актори, співаки, політики, громадські діячі, що ділилися своїми історіями успіху.

У жовтні 2016 року Наталія Мосейчук стала ведучою ток-шоу «Право на владу», яке здобуло велику популярність серед глядачів. У кожному випуску вона запрошувала впливових політиків та експертів, які ділилися своїми думками щодо політичної ситуації в Україні. Наталія Мосейчук задавала гостям незручні питання, не боячись гострої реакції у відповідь. Протягом випусків програми вона розкривала таємниці влади та активно обговорювала події громадського життя країни.

Образ Наталії Мосейчук відіграє важливу роль у діяльності провідного телеканалу України «1+1». Вона діє чітко та грамотно у

ролі ведучої випусків новин «ТСН», що є однією з найпопулярніших інформаційних програм країни. Наталія Мосейчук завжди вмільо керує ситуацією в ефірі та легко спілкується з учасниками. Щодо зовнішнього вигляду, то найчастіше ведуча з'являється у стриманому вбранні. Вона надає перевагу чорним та білим кольорам, що поєднуються з відтінками синього, рожевого або коричневого. Також для створення повноцінного образу використовує невеликі аксесуари у вигляді сережок, що підкреслюють стиль ведучої. Не менш важливою особливістю у роботі Наталії є те, що вона ідеально керує своєю мімікою та жестами. Її сюжети озвучуються динамічно, що зосереджує увагу глядачів на найважливіших новинах.

Наталія Мосейчук стала однією з найкращих

інформаційних ведучих на каналі «1+1». Завдяки своїй професійній діяльності вона є відомою особистістю на українському телебаченні.

Наталія Омелянчук

Шлях журналіста: від школи до редакції

Від шкільного вчителя історії та заступника директора школи до журналіста в друкованій періодиці. Про свій шлях в кар'єрі, втому, розчарування, критику та про поради молодим журналістам розповів Василь Чепік – журналіст газети «Зорі над Убортю» або, як він себе сам називає, «журналіст на громадських засадах».

– Розкажіть нашим читачам – як давно Ви працюєте в сфері медіа, зокрема у «Зорях над Убортю»?

– У сфері журналістики працюю 15 років: 14 квітня 2009 року вийшла у світ громадська газета «Незалежна», яка розповсюджувалася на теренах Олевського району. Мені було запропоновано стати редактором та журналістом цієї газети. На початку чимало доводилося брати матеріалів з мережі Інтернет, писати невеликі власні інформаційні матеріали. В газеті «Зорі над Убортю» працюю з грудня 2020 року, після того, як було прийнято рішення об'єднати дві газети шляхом влиття «Незалежної» до газети «Зорі...»

– Розкажіть про свої перші кроки у журналістиці.

– Перші кроки давалися нелегко, бо не було досвіду, адже до того працював багато років в школі – вчителем історії, заступником директора школи. Доводилося спиратися лише на власний життєвий досвід і досвід вчительської роботи. З часом прийшли навички та вміння. Дуже допоміг трирічний досвід роботи заступником голови Олевської райдержадміністрації – у плані знайомства з людьми та з проблемами району. З 2010 року остаточно зосередився на

роботі в газеті. Стали переважати авторські матеріали про місцеві події. Навчився писати аналітичні статті. У 2016 році став членом Національної

спілки журналістів України.

– Чи були у вас моменти, коли ви почувалися втомленим або розчарованим?

– Звичайно, втима буває, адже інколи доводиться писати по 7-8 годин – у випускові дні, коли газета готується до друку і необхідно її наповнити і вчасно відправити верстку до друкарні. Розчарування в своїй журналістській діяльності я не відчував, скоріш, невдоволення від не завжди якісної журналістики чи окремих помилок (таке трапляється з кожним). Звичайно, прикро від того, що люди все менше читають друковані видання, від цього падає наклад газети і, відповідно, матеріальна винагорода. Але життя триває, боремось за свого читача.

– Які поради можете дати молодим журналістам?

– Щодо порад... Звичайно, інколи буває важко розпочати щось писати, приступити до якихось важливих матеріалів. Тому починати легше з простих матеріалів, щоб увійти в ритм роботи. Інколи достатньо просто накидати якісь тези чи окремі думки, а потім продовжити роботу через деякий час. Можливо, вже зранку. Головне, не зупинятися, писати, навіть коли немає настрою і бажання. І писати більше про людей, їх долі, трудову звитягу.

– Як Ви реагуєте на критику з боку героїв публікацій чи читачів?

– Як незалежному журналісту доводиться часто писати гострі, критичні матеріали, зачіпати людей при владі, які, як і всі, хочуть чути про себе лише приємні речі. Розуміючи це, намагаюсь описувати лише їх роботу, прийняті рішення і не переходити на особистості, тим більш, образи. Робити свою роботу чесно і писати справедливо, з повагою до людей. Це зводить до мінімуму критику в свій адрес. А якщо хтось не задоволений надрукованим, то це справа кожного...

– У епоху Інтернет-медіа які Ви можете дати поради молодим журналістам, які планують працювати в паперових ЗМІ?

– Паперові ЗМІ нині переживають важкі часи, вони втрачають своїх читачів, свої накладі. Тому бути журналістом – це, в першу чергу, любити свою роботу, розуміти, що працюєш для людей, які вірять саме в паперові ЗМІ, бо вони більш достовірні, за ними стоять автори, відомі людям. Необхідно розуміти, що ти надаєш інформацію, яку чекають, яку, як правило, не знайдеш в інтернеті, яка є цікавою, правдивою, потрібною читачам.

Аліна Григорук

Підтримка ментального здоров'я в часи війни

Тут, далеко від гучних вибухів гармат, під невеликим дахом центру для переселенців на Кіровоградщині, серед сірого каменю та віддалених спогадів про минуле, живе восьмирічний хлопчик Іван зі своєю мамою.

Колісь такий красивий, затишний та рідний Вугледар нині залишився лише яскравим спогадом у пам'яті хлопця. Іван зі своєю мамою був змушений покинути рідну домівку, своїх друзів та щасливе дитинство, втікаючи від війни на Донеччині.

Зігріті думкою про життя у безпеці, вони поселились у центрі для переселенців, однак спогади про пережите знову і знову повертали їх назад, туди, де триває війна, де кожної хвилини лунають вибухи та гинуть люди. Розуміючи, що їх ментальне здоров'я значно похитнулося, мама

з сином звернулись до спеціалістів міжнародної медичної гуманітарної організації «Лікарів без кордонів», щоб знову побачити світло серед темряви.

Розуміючи важливість підтримки дітей та дорослих під час війни, спеціалісти-медики надали мамі з сином індивідуальну психологічну допомогу, а також стали залучати їх до групових психологічних сесій, спрямованих на те, щоб люди могли висловити свої почуття та пережити їх у більш легкій формі.

Поступово Іван відновлював свою внутрішню міць та віру у майбутнє. Він почав знову радіти маленьким радощам життя, граючись з іграшками та спілкуючись з іншими дітьми у центрі. Його сміх став світлом серед темряви, а його оптимізм

був відзеркаленням надії на краще майбутнє.

Іван не забув про своє місто та пережите в ньому, однак тепер він не почувває страху та самотності, він знає, що він не сам, і що є люди, які завжди будуть поруч, допомагаючи йому відновлювати втрачені спокій та впевненість у завтрашньому дні.

Дійсно, під час війни, коли кожен день готує для нас нові випробування та приводи для хвилювання, слід дбати не тільки про тілесне здоров'я, але й про ментальне. Тож, не соромтесь просити психологічної допомоги та підтримувати своє ментальне здоров'я. Адже здорова нація — це здорова країна.

Денис Контурський

16 цікавих фактів про танці

Міжнародний день танцю — це особливе свято, яке відзначається 29 квітня. Для багатьох, хто хоч трохи пов'язаний з хореографією, цей день має неабияку цінність та важливість. Тому, на честь цього свята, наша редакція підготувала цікаві факти про танці.

1. Перше, з чого хочеться почати, так це з історії Міжнародного дня танцю. Свого часу, у 1982 році, ЮНЕСКО вирішило відзначити день танцю 29 квітня, тому що у цей день народився видатний французький хореограф, реформатор сучасного балету Жан-Жорж Новерра.

2. В епоху Відродження на різноманітних світських заходах танці залежали від меню. Види танців обирали залежно від того, які страви передбачалося подавати на стіл.

3. Танець «полька» зародився не в Польщі, як багато хто вважає, а в Чехії.

4. «Тарантела» — найвідоміший італійський народний танець — народився завдяки тарантулам. В давнину італійці вірили, що людині,

яку вкусив павук, необхідно негайно скакати, танцювати та стрибати, щоб нейтралізувати дію отрути. Так і з'явився цей танець.

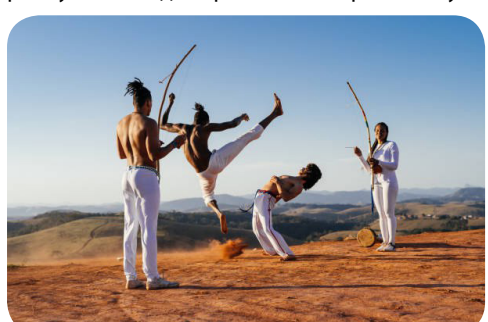
5. Індійська танцівниця Каламандалам

36 різноманітних поглядів; 13 рухів голови; 7 рухів брів; 6 рухів носом.

7. Один з найвідоміших танців Греції — «сіртакі». Багато хто вважає, що він існує ще з давніх давен. Проте це не так. «Сіртакі» був винайдений у 1964 році американським актором Ентоні Куїном під час зйомок фільму «Грек Зорба».

8. Традиційний бразильський танець «капоєйра» належить до бойових мистецтв. «Капоєйра» була винайдена рабами сотні років тому. Їм

Хемаленте потрапила в книгу рекордів Гіннеса. Вона танцювала без перерви протягом 123 години та 15 хвилин.

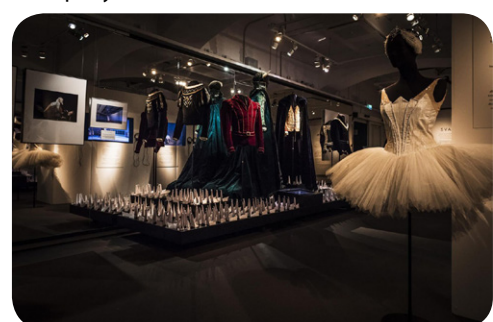
6. Існує спеціальний трактат в індійських танцях, в якому чітко розписано всю техніку міміки, а саме:

було заборонено тренуватися та вивчати бойове мистецтво, проте на вивчення танцювального мистецтва заборони не було. Тому вони маскували тренування під танці.

9. «Брейк-данс» народився в США у 70-х роках ХХ століття в середовищі афроамериканців та пуерториканців. Довгий час він залишався вуличним танцем та був досить популярним серед підлітків. Однак «брейк-данс» заслужив широке визнання та був включений до Олімпійських ігор 2024 року в Парижі.

10. Балет вважається найбільш травмонезбезпечним видом танцювального мистецтва.

11. У Стокгольмі знаходиться унікальний та єдиний в світі музей танців, який працює з 1953 року.

12. У країні Бутан, в селі Драмаце, існує танець масок, який виконується під барабани. Він виконується лише двічі на рік на фестивалях на честь буддиського гуру Падмасамбхаві. В

ньому беруть участь 16 танцюристів. Цей танець включений до спадщини ЮНЕСКО.

13. Танець «ча-ча-ча» відомий як «танець кокеток». Таку назву танець отримав через те, що в ньому є обов'язковими виразні рухи стегнами.

14. В Х столітті танець живота принесли з собою цигани Гаваза з Індії на Близький Схід. На сьогодні експерти нараховують приблизно 50 стилів східного танцю живота.

15. У Перу існує традиційний танець з величезними ножицями. Зародився він як ритуальне дійство, що символізує непокору перуанців іспанським конкістадорам.

16. У Китаї існує традиційний танець, що має назву «танець тисячі рук». Особливістю цього танцю є те, що участь в ньому бере 21 танцівниця, а завдяки синхронності рухів, глядачі бачать, що танцює наче одна людина. Інші приховані за нею, завдяки чому здається, що танцює одна багаторука жінка.

Єлизавета Ударова

Роль інфлюенсера у сучасному світі

Для багатьох з нас соціальні мережі стали місцем роботи, роботи, яка перетворилась у багатомільйонний бізнес. Контент-мейкери стали певною мірою адвокатами, маркетологами та представниками брендів.

Ні для кого не секрет, що блогери мають сильний вплив на молоде покоління, особливо на представників покоління Z та міленіалів. Згідно з прогнозами, вже цього року близько 129,5 млн представників цих поколінь у США будуть користуватися соціальними мережами. Молоді підписники схильні швидко підписуватися на різних блогерів та здійснювати імпульсивні покупки, спіраючись на їх рекомендації у блозі.

Згідно з результатами опитування Klarna було визначено, що понад 40% представників покоління Z і міленіалів з усіх куточків світу вже слідкують за блогерами. Представників покоління X налічується приблизно 25% і менш ніж 10% бебі-бумерів. Покоління міленіалів, яких ще дуже часто вважають «культурою впливу», досить активно використовують соціальні мережі.

За прогнозами eMarketer цього року соціальними мережами буде користуватися приблизно 70 млн представників у США. Частіше всього міленіали звертаються до блогерів за рекомендацією продукції за доглядом та дізнаються про нові бренди. Також готові придбати те, що рекомендують їхні блогери.

Щодо представників покоління Z, то вони також активно користуються соціальними мережами, але вони не так охоче підписуються на нових блогерів, як міленіали. Але вони частіше звертаються до інфлюенсерів чи блогерів, якщо їх цікавлять питання моди, краси та ментального здоров'я.

Зараз набирає популярності серед зумерів поняття «деінфлюенсеринг». Суть його полягає в тому, що блогери завдяки таким платформам як TikTok розповідають своїм підписникам що варто купувати. Зазвичай, в таких роликів блогери пропонують економічні альтернативи дорогим продуктам.

Медійники використовують у своїй роботі різні платформи соціальних мереж. Але якщо опиратися на результати звіту Mavrck, то Instagram є платформою №1 в світі для публікації спонсорського контенту. Тож понад 98% медійників діляться своїм контентом саме в Instagram. Другу сходинку популярності займає TikTok. Ця платформа почала набирати обертів у інфлюенсерів, і тепер теж вважається одним з ефективних методів рекламування та просування бренду у в мережі.

Єлизавета Павлушина

Обіцяли золоті гори, отримали — нуль...

Наразі друковані видання зіштовхуються з труднощами, з часів прийняття закону «Про державну підтримку ЗМІ в Україні». Про стандарти, цінності, проблеми, співпрацю та перспективи Олевської газети «Зорі над Убортю» розповіла директорка, головна редакторка видання Анжела Александрова.

— Розкажіть нашим читачам — які труднощі виникають під час становлення газети «Зорі над Убортю» на медійному ринку?

— Єдині труднощі з якими зіткнулася наша газета — це повне ігнорування владою, будь-яких її гілок виконання Закону України «Про державну підтримку ЗМІ в Україні» після того як у силу вступив закон про роздержавлення ЗМІ. Обіцяли золоті гори, отримали — нуль.

— Чи співпрацює газета з іншими ЗМІ?

— Ми завжди раді будь-якій формі співпраці. Гарні і теплі стосунки у нас з найближчими сусідами — Ємельчинською «Народною трибуною», Овруцькою «Зорею». Маємо хороші стосунки з більшістю редакцій газет Житомирщини. Окрім того, співпрацювала з нами газета «Сімейна» з Хмельницької області.

— Як «Зорі над Убортю» працюють з молодими журналістами та як часто вони звертаються до редакції?

— В основному, до газети «Зорі над Убортю» звертаються студенти-практиканти, пишуть свої матеріали, друкуються на сторінках газети.

— Чи маєте Ви як головний редактор якісь цікаві або незвичні плани розвитку газети?

— В пріоритеті на майбутнє — відкрити власний сайт, не просто новинний, а з подачею матеріалів нашої звичної тематики: про людей, про бізнес тощо.

— Яким Ви бачите майбутнє паперової газети у контексті цифрової трансформації?

— Думаю, що газети в недалекому майбутньому замінять заангажовані непрофесійні блогери.

— Які особисті цінності Ви втілюєте у своїй роботі як головний редактор?

— Щоб там не було, дотримуюсь одного правила: завжди писати правду, не боїтись її.

— І на останок, поділіться найбільш несподіваною або незвичайною історією, яка відбулася під

час роботи в «Зорі над Убортю»?

— На початку війни, у 2022 році, до мене звернулася жителька одного віддаленого села Олевської громади з проханням знайти її брата. Останній лист від нього прийшов на Олевщину ще десь у 90-ті роки минулого століття. Тоді він мешкав в Естонії. Провізви невеличке дослідження спільно з головою Олевської міської ради Сергієм Лисицьким, ми зателефували до олевчанина, який жив і працював в Естонії. Дали йому останню адресу, де мешкав чоловік, якого ми шукали. У вихідний день Андрій, так звали нашого посередника, з'їздив у те місто, за адресою і знайшов того чоловіка. Він так і мешкав за тією адресою, яка була у сестри. Потім я дізнавалася, чи вдалося сестрі поспілкуватися з братом через стільки років розлуки. Вона була задоволена, дуже дякувала газеті за допомогу.

Аліна Григоруку

Ніч святої Вальпурги

Вальпургієва чи Відьомська ніч — ніч з 30 квітня на 1 травня, язичницьке свято, яке відзначається в більшості країн Центральної і Північної Європи. Вважалося, що у цю ніч відьми влаштовують шабаш на горі Броккен (Німеччина). Саме цю гору згадував Гете у «Фаусті» як місце зібрання нечистої сили.

Своїми коренями традиція святкування Відьомської ночі сягає язичницьких часів, коли таким чином святкувався прихід весни. У давніх кельтських та германських культурах ця ніч знаменувала кінець зими та прихід весни. У християнській традиції — це день святої Вальпурги, сестри святого Віллібальда, англійської проповідниці християнства у франкських краях.

Згідно з повір'ями, у VIII столітті в Німеччині жила черниця на ім'я Вальпурга або Вальбурга. Вона прибула з Англії і заснувала монастир Гайденгайм. Німецькі землі на той момент були повністю під впливом язичників, а Вальпурга продовжувала місію свого батька, короля Західної Саксонії Річарда — поширювала християнство.

Черниця незабаром стала відомою далеко за межами монастиря завдяки своїм чудесним діям. Вона рятувала людей від голоду, хвороб, епідемій, була покровителькою породіль і селян. Вальпурга провіщала язичників, займалася духовною та

інтелектуальною працею, вільно розмовляла і писала кількома мовами, складала життєпис відомих людей. Померла Вальпурга близько 780-го року. Її поховали у скелі, а через деякий час звідти почало витікати масло. Воно виявилось лікувальним, люди використовували його для лікування багатьох хвороб. Канонізували монахиню 1 травня 870 року.

Як вважають етнографи, 1 травня та ніч проти цього дня раніше була давнім язичницьким святом. Тому у країнах Європи побутують вірування про те, що рослини у цей день отримують магічні властивості. Особливо зростає сила глоду, конюшини та конвалій. У Греції й досі сплітають вінки зі злаків, гілок плодих дерев, наприклад, граната або фіги. Сюди ж додають часник у якості захисту від «дурного ока». Такі вінки висять на дверях в оселю протягом року.

Вважалося, що в цю ніч стирається межа між світом живих та світом духів. Щоб захиститися від нечисті та відьом, люди розпалювали великі вогнища та проводили галасливі святкування, а також виконували ритуали, які мали принести успіх на майбутній рік.

Щоб нечисть не пробралася до будинку, біля порога клали зірвану траву чи насипали жменю піску. Люди вірили, що це допоможе захистити житло від відьом: вони не зможуть потрапити всередину, доки

не перерахують усі травинки чи піщинки.

Для додаткової безпеки люди робили амулети та одягали «правильний» одяг. Не одягали одяг чорного кольору та той, який був надітий під час якоїсь сварки. Для цієї ночі вбиралися в одяг фіолетового та сріблястого відтінків.

Досі у деяких країнах Європи зберігається обряд: на світанку 1 травня потрібно випити склянку холодної води з колодязя — це подарує багатирське здоров'я. А якщо вмитися після Вальпургієвої ночі россою, то на весь наступний рік збережеш красу. У Франції по росі ходять босими ногами. Россою вмивають корів, щоб вони не хворіли.

Згідно з повір'ями, цієї ночі необхідно очистити будинок від поганого енергетики. Для цього запалювали зелені та білі свічки і з ними п'ять разів обходили всю оселю по колу.

У цю чарівну ніч загадували бажання. Щоб воно виповнилось, то до квітучого дерева прив'язували стрічки та загадували його. Якщо дія відбувалася у селі, то це мала бути яблуня, а у місті — навіть фікус на під'яконні. Головне, щоб дерево бажань не побачило чуже око, інакше магія не відбудеться. Рослину необхідно прикрасити в залежності від того, з чим пов'язане бажання: для кохання — з червоної тканини зшити або вирізати з червоного паперу серце; для

достатку — знайти найбільшу грошову купюру; щоб не голодувати — взяти шматочок хліба; щоб мати квітучий вигляд — купити або зробити квітку з тканини; щоб полетіти на відпочинок — купити літачок; щоб вийти заміж — взяти обручку; народити дитину — купити пупсика. Все це розвісити на гілках, прикрасити кольоровими стрічками та загадати бажання так, щоб ніхто не чув та не бачив. Говорять, бажання дуже скоро збуваються.

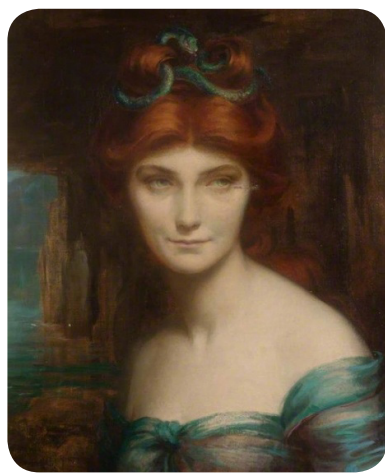
Сни у Вальпургієву ніч пророчі. Особливе значення мають символи та знаки, які прийдуть уві сні. За ними можна зрозуміти, чого чекає у найближчому майбутньому.

Цієї ночі молоді дівчата ворожать на майбутнє. Найпоширеніше

гадання — «коридор часу». Для цього беруть чотири невеликі дзеркала і ставлять їх один навпроти одного. Перед дзеркалами ставлять три свічки так, щоб вони відображалися у дзеркалах. Далі дівчина уважно вдивляється у відображення, що відображаються один в одному. За якийсь час перед людиною з'явиться картинка з майбутнього.

У багатьох європейських країнах в ніч проти 1 травня молоді ходили до лісу. Це був не лише збір квітів чи зелені, якими прикрашали оселі, але й повна свобода спілкування обох статей.

Надія Пріщенко,
Андрій Близнюк

Як виглядала Медуза Горгона?

Одні міфи описують Горгону як жінку дивовижної краси, яка

Медуза Горгона – хто ж це і як нею стала

Медуза Горгона - істота з грецьких міфів, про походження якої збереглося кілька легенд. Гомер називає її хранителькою царства Аїда, а Гесіод згадує відразу трьох сестер-горгон. Легенда говорить, що красуню наздогнала помста богині Афін, перетворивши дівчину на жорстоке чудовисько.

зачаровувала кожного, хто на неї подивиться. Тіло її було покрито лускою, розрубати яке міг лише меч богів. Голова Горгони мала особливу силу навіть після смерті чудовиська. Залежно від настрою Медузи люди на могла втратити мову або ж перетворитися на камінь. За іншими розповідями, Медуза вже народилася потворним чудовиськом, а не стала такою після прокляття.

Афіна і Медуза Горгона

За однією з легенд Медуза Горгона до перетворення була дуже красивою

морською дівою з розкішним волоссям і неймовірними очима. Перед її вродою не зміг встояти бог моря Посейдон. Коли Медуза відмовила йому, він заманив її в храм Афін і збесчестив, чим страшенно образив богиню. За осквернення свого храму вона перетворила красуню на моторошну істоту з тілом, вкритим лускою і гідрами замість волосся. Від пережитих страждань погляд Медузи скам'янів і почав перетворювати інших на камінь. Сестри морської діви вирішили розділити долю сестри і теж перетворилися на чудовиськ.

Після смерті Медузи Горгони

Міф про Медузу Горгону зберіг не тільки версію про її нищівний погляд, який став символічним на віки.

Згідно з легендою, після смерті Горгони з її тіла вийшов чарівний кінь Пегас, крилате створіння, якого пов'язали з Музою, натхненницею творчих особистостей.

Головою Медузи прикрасила свій щит воїтелька Паллада, що ще більше налякало її ворогів.

Про чарівні властивості крові жорстокої Горгони збереглося дві

версії: коли Персей відрубав голову Медузі, то її кров, падаючи на землю, перетворювалася на отруйних змій; кров Горгони мала особливі властивості: з правої частини тіла оживляла людей, а з лівої — вбивала. Тому богиня Афіна збрала кров Горгони у дві посудини і подарувала їх богу-лікаря Асклепію. Асклепію навіть зображують з посохом, який обвиває змія — породження крові Горгони. Сьогодні ж цього античного бога шанують як засновника медицини.

Ксенія Ільїна

Як залучити нових клієнтів в Instagram?

Сьогодні Instagram вважається не лише розвагою для реципієнтів. Тепер це ефективна платформа для налаштування стратегії продажу та контенту, яка мотивує людей до покупки. А також надає можливість використовувати роль інфлюєнсера чи блогера для налагодження зв'язків з аудиторією та отриманню нових потенційних клієнтів. Для залучення нових клієнтів в Instagram потрібно дотримуватися певних послідовних дій:

• Створити якісну воронку контенту в Instagram. Потрібно продумати послідовність етапів залучення нового клієнта. Насамперед, цей шлях розпочнеться через залучення клієнта через цікавий контент/рекламу. Інформаційний продукт, який ви публікуєте, має викликати у підписників якусь емоцію та пробуджувати цікавість. Це допоможе розширити свою нішу та, відповідно, аудиторію. У нагоді стануть трендовий монтаж та обробка фото, накладання популярних треків у відео контенті Reels. Головна задача — отримати максимум від

дієвих трендів на цей час і, звичайно, привабливий контент. Якщо при створенні контенту ви самі себе запитаете: «Чи поділюся я б чим з другом?» — ви створюєте якісний контент. Аджед одним з головних алгоритмів просування — це те, що Instagram надає перевагу контенту з високою тривалістю перегляду та залученістю.

• Потім слідує момент такого собі «виховання» підписника. Ні для кого не секрет, що медійні особи слугують прикладом наслідування для своїх прихильників. Тому медійники завдяки своєму контенту можуть з легкістю прищеплювати людям цінності, поняття і, звичайно, тренди. Діліться з аудиторією цікавою, ексклюзивною інформацією, розкажіть про свій життєвий шлях — це хороший метод для зближення з аудиторією. Головна ваша задача на цьому етапі — створити контент, який буде працювати на вас і резонувати з цільовою аудиторією довгий час, а алгоритм буде залучати все нових і нових людей. Збереження, поширення та залучення є головними показниками цінності

вашого контенту для Instagram.

• Створення контенту, що продається, має налаштувати потенційних клієнтів на покупку. Для продажу використовуйте сторіс, а для збільшення підписок — Reels та фото в каруселі. Головне на цьому етапі — аби створений вами контент збуджував заклик до дії, наприклад, відвідати магазин, перейти за посиланням чи підписатися на сторінку бренду/бізнесу.

• Розробіть послідовний шлях клієнта. Визначте, яка фінальна та головна точка шляху клієнта. Цей етап не буде важким, якщо ви будете розуміти чого хоче ваша аудиторія. Промоніторте соціальні мережі і ви зрозумієте, які проблеми зараз у цільової аудиторії, що вона любить, що їй подобається тощо.

Загалом, створення успішної стратегії залучення нових клієнтів в Instagram залежить від поєднання низки аспектів — від якості контенту до використання маркетингових інструментів платформ.

Елизавета Павлушина

За майбутнім до ворожки

Багато століть люди вірили та звертались до людей, які могли розповісти їх майбутнє або щось змінити в ньому. Віра в це спричиняла великі проблеми, бо люди, які вірили в Бога, такого не підтримували та переслідували таких любителів магії. Тому з того часу з'явилися навіть характеристики, як саме має виглядати ворожка, частіше це бабуся або дуже гарна молода дівчина. На таких історіях було знято багато різноманітних передач в нашому столітті, але чи варто їм довіряти?

Всі звикли, що в більшості те, що покажуть на картах то справді збудеться, але забувають той факт, що інформацію вони саміж їм і розповідають до сеансу. Хоча деякі передбачення навіть не піддаються поясненню, бо люди настільки в це вірять, що потім ще раз йдуть і платять гроші за щасливе майбутнє. Багато історій саме про ворожок часто запудрюють людям голови, бо комусь про них розповідала прабабуся, а хтось

переглядав передачі про надзвичайне. Бізнес стосовно такого процвітав та давав мега великі перегляди та купу аудиторії. Але рано чи пізно всьому приходиться пояснення та більшість любителів магії розуміють, що їх просто обдурювали.

Але чому ж все таки більшість ще досі звертаються до ворожок? В цьому є одне пояснення. Люди люблять вухами. Їх манить розмова про те, що вони хочуть чути. Кожна людина має право на вибір і так само обирати в що їй вірити. Хтось вірить в прибульців, в Бога, в надзвичайне або в екстрасенсів. Сутність людини полягає в тому, що «якщо не переконаюсь, то не повірю» і це буває зіграє злий жарт та викидання великих грошей на вітер або комусь в гаманець. Тому, якщо не хочете бути обдурени, то не варто звертатись до таких людей, бо не все, що говорять є правдою і не все, що ми бачимо є справжнім.

Вероніка Карпенко

Засновник: Житомирський державний університет імені Івана Франка.

Ідентифікатор медіа - R30-04044.

Редактор: Андрій Близнюк.

Коректори: СІЦ.

Верстка: Тетяна Безверха.
© СІЦ (макет редакції).

Адреса редакції: вул. В. Бердичівська, 40, кім. 215а, корпус № 4, Житомир, 10008.

Тел.: (097) 322-09-50.

Електронна адреса: a.bliznjuk.zt@gmail.com

Електронна версія газети: <https://zu.edu.ua/universum.html>

Редакція може не поділяти думки авторів публікацій. Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення матеріалів. Рукописи не повертаються і не рецензуються. За достовірність фактів, поданих

у матеріалах, відповідальність несе автор, а рекламної інформації — рекламодавець. За якість газети відповідальність несе друкарня. При передруку матеріалів «Універсума» посилання на газету обов'язкове. Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Світлина, вміщена у газеті, не обов'язково є прямими ілюстраціями до текстів.

Газета є членом Асоціації професійних журналістів і рекламистів Житомирщини та Асоціації молодіжної преси України.

Електронна версія.

Віддруковано
Адреса
Тел.
Замовлення

Наклад